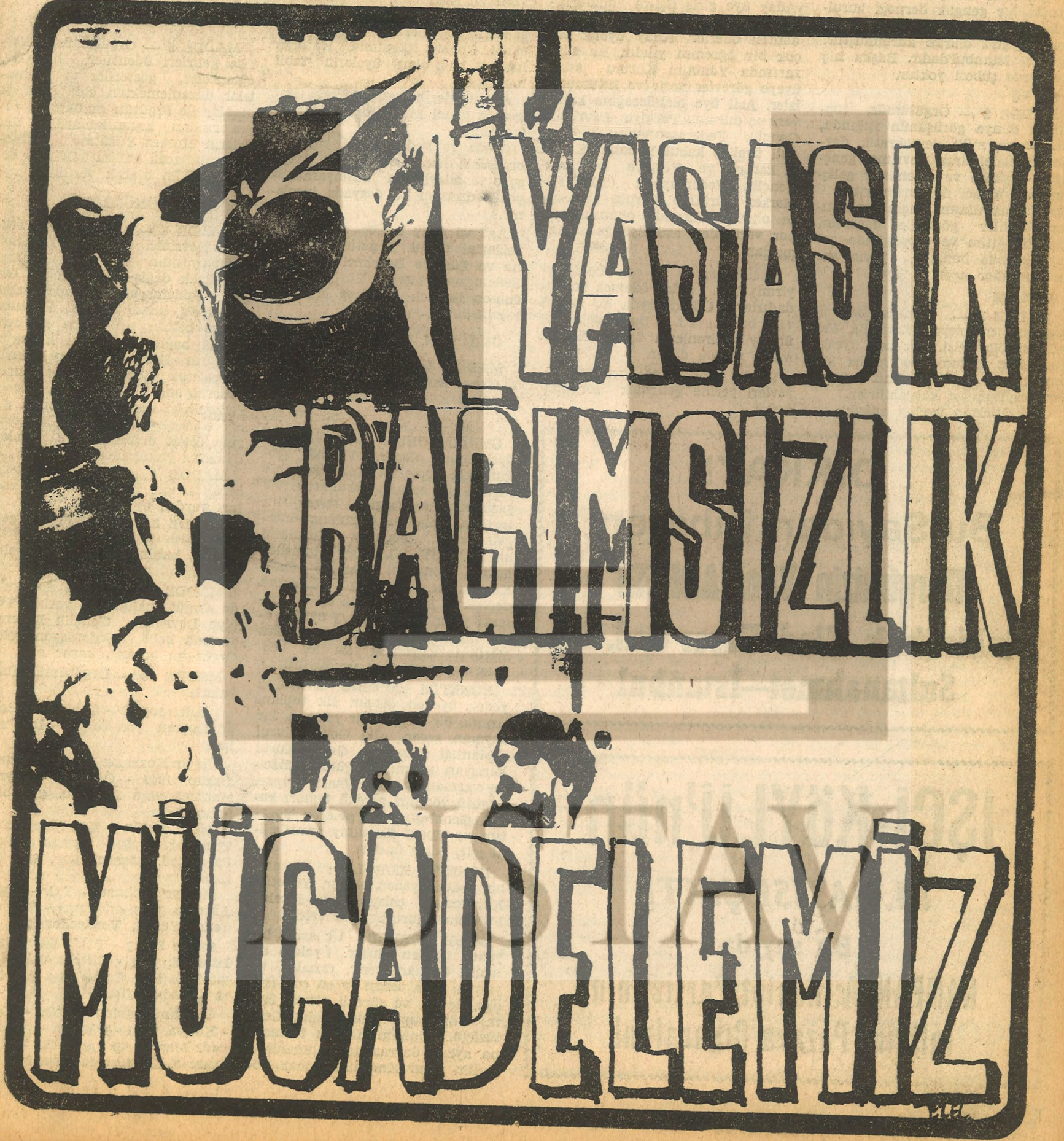

TÜRK SÖZÜ

24 MART 1970
FİYATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :

123

Eczacılık Fakültesi Devrimci Gençlik Örgütü Tüzüğü

AD VE MERKEZ

MADDE 1 — Eczacılık Fakültesi Devrimci Gençlik Örgütü adı altında bir gençlik derneği kurulmuştur. Örgüt, Cemiyetler Kanununa uygun olarak kurulmuştur. Merkezi İstanbul'dadır. Başka hiç bir yerde şubesi yoktur.

AMAC

MADDE 2 — Örgütümüz, toplumcu dünya görüşünün ışığında, halkımızın milli demokratik devrim mücadelesinde devrimci gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacı ile kurulmuştur.

Amacına ulaşmak için toplantılar düzenler, gösteriler düzenler, gerekli eğitim ve propaganda çalışmalarında bulunur, yayın yapar, sergiler açar.

ÜYELİK

MADDE 3 — Örgütümüzün amacını benimseyen Eczacılık Fakültesi öğrencisi, öğretim üyesi, okulumuz mezunu, cemiyetler kanunundaki koşulları haiz kimseler, örgütümüze katılabilirler. Örgütümüzün üyeliği adaylık ve

asilik olmak üzere iki kısımdır. Aday üye olmak isteyenler Yönetim Kuruluna müracaat ederek «Aday üye giriş fişi»ni doldururlar. En az 10 (ON) T.L. giriş ödentisi öderler. Aday üyeliği en çok bir öğrenim yılıdır. Bu süre zarfında Yönetim Kurulu aday üyeye görevler verir ve tutumunu izler. Asil üye olabileceğine karar verince durumu Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonuna bildirir. Asil üyeliğe kabul Yönetim Kurulu kararı ve Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (T.D.G.F.) Merkez Yürütme Kurulu kararıyla olur. Haklarında olumsuz rapor verilenler, asil üyeliğe alınmazlar.

Üyeler her yıl en çok 120 (Yüzyirmi) T.L. aidat ödemek zorundadırlar. Ödenti ayda en az 2,5 (iki buçuk) T.L. dir. Odentisini üç ay geçirenlerin üyelikleri otomatik olarak düşer.

Üyeler kendilerine verilen görevleri yerine getirmek zorundadırlar.

Her üye, her yıl yönetim Kurulunca uygun görülen konularda düşünsel bir ödev hazırlamak ve Yönetim Kuruluna sunmak zorundadır. Örgüt toplantılarında ve organların seçimlerinde seçme ve seçilme, Genel Kuruluna Katılma hakkını haiz olan üyelerin tabii hakkıdır.

Asil üyelerin beşte birinin imzasıyla genel kurul toplantıya çağırılabilir.

Örgüt ve Federasyon yönetim organları her üye için bir dosya açar ve adaylıktan başlayarak üyenin durumu bu dosyada incelenir.

Asil ve aday üyeler, ayrılma isteklerini Örgüt Yönetim Kuruluna ve Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Merkez Yürütme Kuruluna iletterek özgürce örgütten ayrılabilirler.

ÖRGÜTÜN ÖRGENLERİ

MADDE 4 — Örgütün örgenleri Genel Kurul, Yönetim Kurulu, Denetim Kurulu ve Onur Kuruludur.

GENEL KURUL: Örgütün asil üyelerinden oluşur. Ve salt çoğunlukla toplanır. Kendine bir başkan yardımcısı, bir yazman seçer. Örgüt, stratejisini tartışır. Yönetim Kuruluna öneriler verir. Yönetim Kurulunu aklar. TDGF—Kurultay temsilcilerini, Yönetim, Denetim, Onur Kurullarını seçer. Örgüt tüzüğünü değiştirir. Bu değişiklik en az toplantı yeter sayısının 2/3 oyuyla olur. Kararlarını TDGF Merkez Yürütme Kuruluna yazı ile, başkanlarına basın yolu ile duyurur.

YÖNETİM KURULU: 5 asil, 2 yedek üyeden oluşur. İlk toplantısında bir başkan bir yazman, bir sayman seçer. İki Genel Kurul toplantısı arasında Genel Kurul kararları ışığında örgütün amacına varması için çalışmalar yapar. Örgütü yönetir, gerekli kolları kurar, Genel Kurulda gelecek Yönetim ve TDGF Kurultay temsilciliği için adlar önerir.

DENETİM KURULU: Bir asil, bir yedek üyeden oluşur. Yönetim Kurulunun çalışmalarını inceler. Ve Genel Kurula rapor verir.

ONUR KURULU: Üç asil, bir yedek üyeden oluşur. Üyelere disiplin cezaları verir. Cezalar, uyarı, para cezası ve en çok (geçici, üç ay, ve sürekli olmak üzere) örgütten çıkarmadır. Ceza tüzüğü, Yönetim Kurulu tutumuna aykırı davranışta bulunanlara verilir. Onur Kuruluna ancak Yö-

netim Kurulu vasıtası ile baş vurulabilir. Onur Kurulu kararlarına karşı TDGF Onur Kuruluna baş vurulabilir.

ÖRGÜTÜN GELİRLERİ

MADDE 5 — Örgütümüzün başlıca gelirleri ödentiler, bağışlar, eğlenceler, gösteriler ve toplantılar düzenlemekten elde edilecek olanlar ile örgütün malları ve yayınlarından kazanılanlardır. Gelirlerin Merkez Yürütme Kurulunca saptanacak kesimi TDGF'ye örgüt ödentisi olarak verilir.

ORTAK HÜKÜMLER

MADDE 6 — Örgütümüz, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu üyesidir. Üyelikten ayrılması, Tüzük değişikliği ile olur. Örgüt, Federasyonun kapatılması, dağılması, kendi kendini dağıtması, ve benzer nedenlerle ayrılmış olursa bağımsız Tüzel kişiliğini sürdürür. Hemen bir Genel Kurula giderek tüzüğünü değiştirir. Federasyona bağlı olduğu sürece Federasyon tüzüğüne ve buna göre verilecek yetkili organ kararlarına örgüt örgenleri ve üyeleri uymakla yükümlüdür.

MADDE 7 — Yedek üyelerin buldukları kurullarda söz hakları vardır, oy hakları yoktur.

MADDE 8 — Bulduğu örgende ardarda 3, toplam olarak 7 toplantıya katılmayan üyenin üyeliği kendiliğinden düşer.

MADDE 9 — Fesih durumunda Örgüt malları ve varlığı Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonuna kalır. Federasyon yoksa Örgüt bu konuda karar alır.

MADDE 10 — Örgütümüz kuraları:

Adı soyadı - Tabiyeti - Baba adı-Doğum yeri ve yılı - İşi - Adresi,

Üzeyir Korkmaz - T.C. - Kâzım - Üsküp, 1947 - Öğrenci - Zeyrek Mehmet Paşa Sok. No. 43 Unkapanı/İst.

Gönül Üstün - T.C. Süleyman - Tekirdağ, 1950 - Öğrenci - Fevzi Paşa Cad. Başhoca Sok. 51/4 Fatih/İst.

Mehmet Selman - T.C. - Aziz - Antalya, 1950 - Öğrenci - Site Öğrenci Yurdu, Vezneciler/İst.

Saime Zerey - T.C. - Süleyman - İstanbul, 1951 - Çiftahavuzlar, Cavit Paşa Sok. Cavit Paşa Ap. Daire 7 Kadıköy/İst.

İbrahim Baldan - T.C. - Kadiri - Konya, 1950 - Öğrenci - Alifakih cad. Merva Ap. A Blok 2. Blok Daire 8, K. Mustafa Paşa/İst.

DİKKAT!

Bu Sayıdan itibaren

Dergimizin Yeni ADRESİ

Binbirdirek Klod Farer Cad. 6-6
Sultanahmet—İstanbul

İŞÇİ-KÖYLÜ'nün

14. SAYISI ÇIKTI

Bu sayıda

KAMPANYA: Adalet Partisi'nin
İpliğini Pazara Çıkaralım!

başyazı •

Proleter Devrimcileri Yanlış Kararları düzeltebilmelidir

Memleketimizde önümüzdeki devrimci adımın millî demokratik devrim olduğuna inanan proleter devrimci kadrolar, aralarındaki ideolojik ve eylem alanındaki bazı ayrılıklara, şahsî sürtüşmelere rağmen son günlere kadar bütün eylemlerde az çok bir beraberliği sürdürülebilmişlerdir.

Bu durum militanlarımızın beraber mücadele etmek uğruna küçük burjuva bireyciliğini, şahsiyetini ön plâna alma eğilimini yendiğini göstermesi ve sonuç olarak da saflarımızı kuvvetli tutması bakımından devrimci hareketimiz için öğünecek bir durumdu. Proleter devrimcileri Türkiye çapındaki ideolojik ve eylem bakımından etkili mücadelelerini bu birliğe borçlu olduklarını unutamazlar.

Türkiye İşçi Partisinin oportünist yöneticileri gençliği bölmek, Parti üyelerini kitlelerden ayırmak politikasını uygulamada yıllarca başarı sağlayabilmişler, etkilerinde bulunan Fikir Kulüpleri Federasyonunu uzun zaman gençlik eylemlerini baltalamak yolunda kullanabilmişlerdi. Ancak oportünizme karşı yürütülen aktif mücadele sonunda Ankara'da 29 Nisan mitingi bütün gençliği birleştirmiş ve bu olayda o zamanki F.K.F. genel başkanı önemli bir rol oynamıştı. O günden bugüne de bütün gençlik eylemleri, T.İ.P. içindeki çalışmalar birarada yürütülebilmeyi. Bu birlikte çalışma sonucunda proleter devrimcileri Fikir Kulüpleri Federasyonunun ve T.İ.P. içinde de birçok il ve ilçenin yönetimini ele geçirdiler. İstanbul'da proleter devrimcileri bütün ilçe kongrelerine aynı önergieyle katıldılar ve bu önergenin hazırlanmasında, Parti içindeki mücadelede nasıl davranılacağı konusunda aralarında hiçbir ihtilâfa düşmediler. Aydınlık dergisine sahiplik belgesine dayanılarak el konulduktan ve iki tane Aydınlık dergisinin -Proleter Devrimci Aydınlık, Aydınlık sosyalist dergi- çıkmağa başlamasından sonra da militanlar arasında iki dergide belirtilen konularda tartışmalar, zaman zaman kırıcı davranışlar olmasına rağmen bu birlikte çalışma sürdürülebildi.

Ancak, Aydınlık sosyalist dergi de Proleter Devrimci Aydınlık dergisinde belirtilen görüşlere yakınlık duyan arkadaşları yeni oportünistler diye suçlayıp T.İ.P. içinde bu arkadaşların tasfiye edilmesi gerektiğini belirtilen bir başyazı çıktıktan sonra ayrılıklar iyice keskinleşti ve Aydınlık Sosyalist dergiyi tutan arkadaşların beraber çalışmayı kesin olarak reddetmeleri üzerine de iki grup arkadaşın birlikte çalışmaları şimdilik imkânsız hale geldi.

Saflarımızı böylesine uzlaşmaz şekilde ikiye bölüp militanlarımızı birbirinin yüzüne bakamaz hale getirmek kimlerin işine yarar?

Türkiye İşçi Partisi içinde bugüne kadar yürüttüğümüz mücadelede Aybar - Aren oportünistlerine karşı daima meselelerin açık açık tartışılmasını, bu tartışmaların sonucunda doğru fikirlerimizin

kabul edileceğini beraberce savunmadık mı?

Fikirlerimizin doğru olduğuna inandığımız sürece tartışmaların daima bizim lehimize olduğunu bilmiyor muyuz? Şu halde bir grup arkadaş niçin bugün tartışma ortamını yokermek, karşı fikirdeki arkadaşlarını niçin küfürler ve kaba kuvvet gösterileri ile susturmak yolunda teşebbüs lere girişmektedir?

Bu yöntemlerle Aybar - Aren yöneticilerinin parti içinde kendilerinininkine uymayan her fikri susturmak, muhaliflerini tartışmaya imkân vermeden tasfiye etmek, Parti üyelerinin bunlarda ilişkinin yasaklamak yolundaki davranışları arasında bir paralellik yok mudur?

Şunu belirtelim ki saflarımızın bu şekilde bölünmesi ancak emperyalizmin ve Aybar - Aren oportünizminin işine yarar ve T.İ.P. yönetimini proleter devrimcilerinin almasını geciktirir. Meselâ Türkiye proletaryasının en yoğun ve kalabalık olduğu, bu yüzden de devrimci hareketimizde önemli rol oynayacak İstanbul gibi bir şehirde yönetimi ele almanın önemi açıktır. Ve İstanbul ilinde yönetimi almak yüz de yüz gerçekleşecekken bugün arkadaşlarımızın bu hatalı, sekte davranışlarından dolayı tehlikeye düşmüştür.

T.İ.P.'te beraber çalışan her iki grubun militanları da bugünkü devrimci adımın köylülükle ittifak halindeki proletaryanın önderliğinde bütün millî sınıf ve tabakaların gerçekleştireceği millî demokratik devrim olduğunu savunmaktadırlar. Bunun somut delili de ilçe kongrelerine götürülen müşterek önerge'dir. Tek başına bu önerge bile ayrılık için ileri sürülen bütün bahaneleri yalanlamağa yeter.

Bazı kimselerin bu ayrılığı kıskırtmak körüklemek için ellerinde geleni yaptıkları ve gruplar arasında herhangi bir tartışma, anlaşma ortamı meydana gelmesinden telaşa düştükleri görülmektedir. Bu şahısların kendilerince öne sürdükleri sebep ne olursa olsun, hareketleri objektif olarak Aybar - Aren oportünizmine hizmet etmektedir.

T.İ.P. yöneticilerinin oportünizmleri eleştirildiği zaman bu yöneticiler proleter devrimcilerini "küçük burjuva kuyrukçuluğu", "Yön dergisinin, Doğan Avcıoğlunun paralelinde olmak", "T.İ.P. ni CHP nin kuyrukçuluğuna takmak", istemekle suçlamış ve proleter devrimcilerini derhal tasfiye etmek, Parti üyelerinin bizim derneklerimiz ve yayın organlarımızla ilişkilerini kesmek yolunda kesif bir çalışmaya girişmişlerdi. Sayı hesabıyla kuvvetli görünen ve Partide hakim durumda olan bu klik, bir zaman için başarı kazanmış gibi göründü. Ancak aradan geçen zaman içinde yürütülen doğru ideolojik ve pratik mücadele ile yanlış fikirlerin savunucularının yerle bir olduklarını gördük.

Şimdi kendi saflarımızda da bir grup arkadaş yazılar üzerinde tartışıp bir kanaata varmadan takım tutar gibi bir grup ar-

kadaşımızı küçük burjuvaziye öncülük tanımak, küçük burjuva kuyrukçuluğu ile itham etmekte ve bu arkadaşları tasfiye etmek için yoğun bir faaliyete girmiş bulunmaktadır.

Bazı iyi niyetli arkadaşlarımız Proleter Devrimci Aydınlık dergisine yakın fikirleri olan arkadaşların niçin tasfiye edilmeleri gerektiğine şöyle inandırılmak istenmektedir: Bunlar ölümlerimize hakaret ettiler, eylemde bulunan arkadaşlarımızı sol sapma, terörist eylemlere girişmekle itham edip tasfiye etmek istediler şu halde tasfiye edilmelidirler.

Bu, sol sapma eğilimleri üzerine yapılan eleştirileri kasıtlı bir tarzda tahrif etmektedir. Şehitlerimize ve militanlarımıza asıl hakaret, onları bölücü amaçlar için kullanmağa kalkmaktır.

Saflarımızda terörist ve anarşizan, sol sapma eğilimleri olduğu, bunlarla mücadele etmek gerektiği Aydınlık ve Türk Solu dergilerinde zaman zaman ortaya atılmıştır. Meselâ dergimizin 63 cü sayısında Yusuf Küpeli imzasıyla çıkan FKF Merkez Yürütme Kurulunun 1 No.lu bülteninde "bu terörist eylemler zincirini", durdurılmaktan bahsedilmektedir. Aydınlık sosyalist derginin 13 cü sayısında Mihri Belli de saflarımızda oportünizme karşı gösterdiğimiz devrimci uyanıklığı anarşizan eğilimler karşısında da göstermek zorundayız, demektedir ve saflarımızda küçük burjuvaziden gelen anarşizan eğilimler olduğunu belirtmektedir.

Proleter Devrimci Aydınlık'ı çıkaran arkadaşların da zaman zaman dergimizde ve Aydınlık sosyalist dergide saflarımızda sağ ve sol sapma eğilimleri olduğu ve bunlarla mücadele edilip bu eğilimlerin tasfiye edilmesi gerektiği hakkında yazıları çıkmıştır. Bu yazılar dikkatle okunursa eğilimlerle mücadele etmek, hatalı eğilimleri düzeltmek, tasfiye etmek anlamında olduğu görülecektir. Saflarımızdaki hatalı eğilimleri eleştirmek, düzeltmeğe çalışmak proleter devrimcilerinin görevidir. Bu eleştirilerden dolayı genç arkadaşları kıskırtmak, bölünmeye teşvik etmek gerçekleri tahrif etmektedir ve devrimci dürüstlüğe yakışmaz.

Türkiye İşçi Partisi içinde bugüne kadar tutarlı bir şekilde proleter devrimci mücadeleyi yürütmüş olan bütün arkadaşlarımız bugünkü duruma nasıl sabırlı ve uzun çabalardan sonra geldiğimizi, bütün militanlarımızın bu uğurda nasıl emek sarfettiklerini yakından bilirler. Bugün bütün bu çabalarımız sonucunda elde ettiğimiz durum baltalanmak, zayıflatılmak tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Kendisini proleter devrimcisi sayan herkes önyargılardan kurtulup, hislerine kapılmadan, proletarya davasının sorumluluğunu duyarak meseleyi yeniden düşünmeli ve birlikte çalışmama şeklindeki hatalı kararı düzeltme yolunda çaba sarfetmelidir.

Sevinç Özgüner

Yaşasın Bağımsızlık Mücadelemiz!

2. Gün, devrimci gençler rektörlükbinasının a yürüyorlar parola: Bağımsız Türkiye

Halkımızın devrimci mücadelesi karşısında Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi AP iktidarı bir buhran içindedir. Emperyalizme bağımlı ve kısır bir ekonomik düzen içersinde, gerici parlamentarizmin, işbirlikçi güçlerin egemenliğini sağlayan durumuna karşılık, bütün halkın devrimci mücadelesi her geçen gün gelişip güçleniyor.

İşçilerin, köylülerin, asker - sivil aydınların, gençliğin mücadeleleri yeni boyutlar kazanıyor. Gerici parlamantarizmin gerçek yüzü, proleter devrimciler ve sol kemalistlerin ortak ve etkin bir mücadelesiyle kitlelere ulaşıyor. Katedilen yol henüz kısadır. Ancak, milli demokratik mücadelemizin geniş halk kitlelerine mal edilmesi için bizler çalıştıkça, kitleler içinde uzun ve sabırlı bir mücadeleyi göze alarak proleter devrimci hareketi yaygınlaştırdıkça bu gerçek en açık biçimiyle ortaya çıkacaktır.

İşbirlikçi AP iktidarının bu buhranı karşısında proleter devrimcilerine ve bütün demokratik ilerici güçlere düşen görev: AP iktidarına karşı halkın demokratik mücadelesini en geniş saflarla yürütmektir. Bu görevi doğru ve yeterli bir şekilde yaptığımız kanısında değiliz.

Nispeten buhrandan en az kayıpla çıkmaya çalışan AP iktidarı, sözde sağa karşı çıkmaktadır. Toplanıp devrimci güçlere de hücum etmeyi tasarlamaktadır. Bunun açık belirtileri görülmeye başlanmıştır. Bu durum karşısında

bizleri bekleyen görev ise şudur:

Bütün demokratik ve ilerici güçleri emperyalizmin işbirlikçisi AP iktidarına karşı mücadeleye sokmak. Nerede bizimle birlikte çalışmak isteyen örgütler varsa, gruplar varsa, kişiler varsa onlarla birlikte çalışmak. Her türlü sektarizme karşı çıkmak. Bireyci atılımlar yerine kararlı bir yolda ilerlemek.

İşte böyle bir dönemdeyiz. Ve AP iktidarı açıkça polis şeflerinin kumandasında devrimci gençliğe saldırıyor. Üniversitenin devrimcilerin kalesi olması sebebiyle onu hedef seçiyor.

3. Gün Ata'nın evi önünde saygı duruşu

İstanbul

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonunun İstanbul'da düzenlediği Bağımsızlık Haftası 16 Mart 1970 günü, İstanbul Üniversitesi'nde yapılan bir forumla başladı. İstanbul Üniversitesi'nde Şubat tatilinden sonra dersler yeni başlamış olduğundan, hareket üniversiteyi canlandırdı ve öğrencilerin dikkatini yine bağımsızlık meselesine çekti, siyasî bilinç seviyesini yükseltti. Duvarlara sloganlar yazıldı, afişler yapıldı.

Birinci Gün

Devrimci öğrenciler, sabahleyin forumdan önce derste NATO savunuculuğu yapan gerici bir öğretim üyesinin (Prof. Manmut Melik) sınıfına girdiler. Bu öğretim üyesi, devrimci öğrencilerin dersi terketme davetine kulak asmadı. Bunun üzerine derste olan öğrenciler sınıfı terk ettiler.

Haftanın ilk forumu İstanbul Üniversitesi, Hukuk Fakültesi'nin büyük anfisinde yapıldı. Anfi hıncahınç doluydu. 2000 kadar öğrenci vardı. Forumda, devrimci öğrenciler, Profesör Edip Çelik ve Taylan Özgür'ün babası Hasan Özgür konuştu. Devrimci öğrenciler konuşmalarında emperyalizmi, işbirlikçileri ve Filipin tipi demokrasiyi bir kere daha teşhir ettiler ve emperyalizmle feodalizme karşı sonuna ka-

dar mücadele edeceklerini ifade ettiler. Profesör Edip Çelik, konuşmasında Türkiye'nin bağımlı hale geldiğini, ikili antlaşmaların birer kapitülasyon oduklarını ve işbirlikçi iktidarın kamu oyunu bu konularda yanılttığını anlattı.

Forumdan sonra öğrenciler kol kola girerek saflar halinde Üniversiteden dışarı çıktılar ve Hürriyet Meydanında Taylan Özgür'ün vurulduğu yere yürüdüler. Burada saygı duruşu yapıldı ve Bağımsızlık andı içildi. Öğrenciler Sultanahmet'e yürüdüler. Bilindiği gibi bir hafta önce Sultanahmet meydanında Halide Edip Adıvar'ın büstünün açılış töreni yapılmıştı (bu törene İstanbul Üniversitesi'nden devrimci öğrenciler de katılmış ve işbirlikçi Belediye Başkanı Fahri Atabey'in çelenğini parçalamışlardı. Sonra hafta içinde bir gece Halide Edip Adıvar'ın büstü meçhul kişiler(!) tarafından bombayla havaya uçurulmuştu.

Öğrenciler büstün kaidesi önünde saygı duruşunda bulundular ve konuşmalar yaptılar. Bu arada Çanakkale zaferinin yıldönümü dolayısıyla üniforma giymiş, İstiklâl madalyalı ihtiyar bir Gazi omuzlara alınarak öğrenci kitesinin içine taşındı ve kendisine sevgi, saygı gösterileri yapıldı.

Bundan sonra Adliye Sarayı'nın önünde toplanan öğrenciler Bağımsız Adliye için gösteri yaptılar. Savcı teminatını savundular, ve hapiste bulunan devrimci-

Polisin Zorbalığı Bizi Yıldırılmaz

Arama yetkisini öğrenciler üzerinde bir pasifikasyon aracı olarak kullanan polis, Gümüşsuyu yurduna yapılan son baskında 31 öğrenciyi de beraberinde götürdü. Polisin kendi yurtlarına sokmadığı ve bu yüzden İTÜ yurdunda kalan Çapa Yüksek Öğretmen Okulu öğrencileri ve İ.T.Ü den müşahit (!) olarak alınan beş devrimci öğrenci Beşiktaş toplum polisi karakolunda nezarete alındılar.

Ancak sonradan öğrenildi ki, baskıncı polislerin hazine kaçıran gibi götürdükleri kasanın açılışına sözde bir meşruiyet kazandırmak için yanlarına aldıkları arkadaşlarımız, orada polisler tarafından sabaha kadar dövül- müşlerdir.

Devrimci öğrencilere her türlü

hakaret ve küfürle saldıran, onları karakolda dövmeyi erkeklik sayan polisler, bu şekilde onları korkutarak göstermelik kasa açma törenine daha iyi (!) şahitlik etmelerini sağlayabileceklerini düşünmüş olabilirler. Ancak, amirlerine yordakçılık için kanunsuz baskı metotları kullanmaktan çekinmeyen bu sözde kanun koruyucuları (!) bilmedirler ki, bu metotlar devrimcileri hiçbir zaman susturmaya, caktır. Dünyanın her yerindeki gerçek devrimciler kavgalarını benzer polis baskılarına göğüs gererek sürdürmüşler ve bu mücadele içinde çelikleşmişlerdir. Zorbalık karşısında sinmek, devrimcilerde bulunmayan ve ancak emperyalizmin uşaklarına has bir karakterdir. Çünkü

bir devrimci en büyük zorbalık karşısında görünüşte savunmasız olduğu zaman bile, aslında güçlü olanın kendisi olduğunu bilir. Bilir ki, o zorbalık karşısında yalnız değildir; emperyalizmin zulmu altındaki bütün gerici zorbaları, devrimcilerle zulmederken bile cılızlaştırarak, kuklalaştıran bu büyük gerçekliktir.

Nitekim devrimci öğrencileri karakolda döverek rütbe arttırmayı hayal eden sözde kabadayılar da arkadaşlarımızın cesareti karşısında gerilemişler, hırçınlaşmışlardır. Arkadaşlar ne onların umdukları gibi ne dayak karşısında devrimci kimliklerini inkar etmişler ne de yalvarmışlardır. Ve mahiyeti şüpheli kasa açma töreninde de

kendilerine sunulan tahrifat dolu tutanağı imzalamayı reddetmişlerdir. Ancak kasadan çıkanların listesini imzalamışlardır.

Daha sonra polisler başlangıçta müşahit (!) olarak aldıkları arkadaşları orada suçlu çikarma gayretine girişmiş, bağımsızlık haftasındaki olayların müsebbibi olarak onları mahkemeye vermişlerdir. Bu arada sözde ikametgah tespiti için ellerine kelepçe takıp bir kere de kendi mahallelerinde dolaştırmayı ihmal etmemişlerdir.

Polis bu tip tertiplerle üç gün içinde sekiz arkadaşımızı tevkif ettirmeyi başarmıştır. Teklif edilenler arasında yazı kurulu üyemiz İbrahim KAYPAKKA-YA'da bulunmaktadır.

arkadaşları Deniz Gezmiş ile Cihan Alptekin'in serbest bırakılmalarını istediler. Buradan toplu halde Üniversiteye döndü.

İkinci Gün

Bağımsızlık haftasının ikinci günü (17 Mart) İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi konferans salonunda bir forum yapıldı. Devrimci öğrenciler, Hasan Özgür ve Türkiye Devrimci Kadınlar Birliğinin bir temsilcisi konuştu. Kültür emperyalizmine karşı mücadele konuları işlendi. Bu arada Kıbrıs'lı bir öğrencinin emperyalizmin böl, parçala ve yönet, politikasını yeren, Kıbrıs Rum ve Türk cemaat yöneticilerinin işbirlikçi niteliklerini ortaya koyan konuşması ilgi çekti.

Forumdan sonra öğrenciler işbirlikçi Üniversite Senatosu'nun kuklası olan Rektörle konuşmak için Rektörlüğe yürüdüler. Rektör-

lüğe girildi ve her yer adamakılı arandı; her zaman olduğu gibi rektör ortaklıkta yoktu.

Üçüncü Gün

Bağımsızlık Haftasının üçüncü gününde ise İTÜ'de Mustafa Kemal Anfisinde forum düzenlendi. İTÜ de boykot olmasına rağmen salonu doluydu. Devrimci mücadelemize ait marşlar söylendikten sonra forum açıldı. Konuşan gençler Millî Demokratik Devrimimizin çetli meselelerini dile getirdiler. Forum uzun sürmedi tekrar marşlar söylenmeye başlandı. Bu arada, gümüşsünya gidilerek 2. Millî Kurtuluş savaşımızın ilk şehidi Vedat Demircioğlu'nun polis tarafından öldürüldüğü yerde saygı duruşu yapılacağı, söylenerek Maçka'dan Gümüşsünya yürüyüşe geçildi. Tam Belediye gazinosunun önüne gelindiğinde, yürüyen gençlere Birinci Kurtuluş savaşımızın planlarının hazırlandığı Mustafa

Kemal'in Şişlideki şimdi müze olan evine gidilecek, denerek hızla, Cumhuriyet Caddesi yönünde bütün topluluk koşmaya başladı. Bu arada bir defa daha polis atlatılmıştı. Hilton otelinin yanındaki Pan Amerikan şirketi Amerikan Emperyalizminin bir unsuru olarak taşlandı.

Yoldan bir sel gibi akan gençler, Amerikan Dış Ticaret Bankası, Tercüman gazetesi ve AP Şişli ilçe teşkilatı gibi, patronluklarını emperyalizmin ve onun uşaklarının yaptığı kuruluşlar şiddetle protesto edildi, camları kırıldı.

Bundan sonra topluluk Şişli'de Mustafa Kemal'in şimdi müze olarak kullanılan evinin önünde bir toplantı düzenledi. «Hedefimiz Millî Demokratik Halk İktidarı», «İkiz Halk Savaşı», «Kahrolsun Amerika» sloganları Şişli'yi inletiyordu. Gençler İstiklâl Marşını söyleyerek, Teknik Üniversite'nin Gümüşsuyu'ndaki Yurdunda tekrar toplanmak ve Vedat Demircioğlu'nun hatırasını anmak üzere dağıtıldılar.

Dördüncü Gün

Ertesi sabahın erken saatlerinde Gümüşsuyu yurdunu polis bastı Yurda ve İTÜ Öğrenci Birliğinin odalarına giren sivil polislerin ve toplum polisinin yaptığı ilk iş tahrifat oldu. Teksir makineleri yere atılarak parçalandı. Koltuklar, evraklar, dolaplar parçalandı. Fotoğrafçılık kulübüne girilerek bütün malzemeler kırıldı, döküldü. Tabii bazı fotoğrafçılık malzemesinin, boş boya kutularının ve sandalye ayaklarının harp malzemesi olarak gösterilmek üzere Emniyet Müdürlüğüne götürülmesi ihmal edilmedi. Her yurt baskınında tekrarlanan bu oyun, artık kabak tadı vermeye başlamıştı.

Bunun dışında büyük çoğunluğu Çapa Yüksek Öğretmen Okulu

öğrencisi olan 31 genç de nezarete alındı. Çapa'lıların götürülme sebebi başkaydı. Niçin İTÜ yurdunda kalıyordu bu gençler?

CAPA HÂDİSELERİ

Yüksek Öğretmen Okulunun ümmetçi ve faşistleri ile artık bütün devrimcilerin yakından tanıdığı emperyalist uşakı müdürü «Bağımsızlık Haftası», içinde yeni tertipler peşindeydi. Okul Mescidini silah deposu haline getiren bu ufak grup, dışardan getirdikleri başka azgın faşistlerle beraber, haftanın çalışmalarına katılan devrimci öğrencilere saldırmış, ancak devrimciler hazırlıklı olduklarından bozguna uğramıştı. Bunun üzerine polis aracılığı ile devrimci gençlerin yurda girmeleri engellenmiş, onlar da bu yüzden geçici olarak Gümüşsuyu yurdunda yerleşmişlerdi.

Ankara

17 Mart salı günü Ankara Yüksek Öğretmen Okulunda ve Fen Fakültesinde gruplaşmaya başlayan faşistler, devrimci öğrencilere saldırıya hazırlanıyorlardı. Aynı gece YÖO devrimci Gençlik derneğinden bir arkadaşına saldırdılar. Yine Fen Fakültesi Öğrenci örgütü 2. Başkanı Korkut Erkan üzerine geceleyin sekiz on kişi saldırdı. Bu durum karşısında devrimci gençler faşist saldırılara karşı tedbir aldılar. Ancak işbirlikçi iktidarın toplum pol'si her zaman olduğu gibi gericilerin imdadına yetişmiştir.

İlk çatışma Yüksek Öğretmen'de başlamıştır. Saldırıları yapan ve olayları başlatanlar gericiler olmasına rağmen, polis devrimci öğrencilere saldırmıştır. Devrimci öğrenciler hem gericilerin hem de polisin saldırısını göğüsleyerek Fen Fakültesine çekilmişlerdir. İşbirlikçi iktidarın polisleri üniver-

Taylanın babası Hasan Özgür Forumda gençleri selamlıyor.

Alaçam'da Tütün Mitingi

Halkımızın milli demokratik devrim mücadelesi gün geçtikçe hızlanıyor. Grevler, fabrika ve toprak işgalleri, yani demokratik işçi - köylü hareketleri, öğretmenlerin, memurların ve gençlerin direnişleri mazlum halkımızın devrimci mücadelesinin hızlandığını ve dalga dalga bütün yurt sathına yayıldığını açıkça gösteriyor. İşçi - köylü kitleleri ile bağ kurma, onları bilinçlendirme ve örgütlenme görevi her geçen gün devrimci gençlik arasında daha iyi kavranıyor ve pratikte gerçekleştiriliyor.

Geçen yıl F. K. F. ye bağlı gençlerin Akhisar ve Ödemiş'te başlattıkları ve bu yıl da aynı ilçelerde sürdürülen mücadeleler gene bu yıl Karadeniz'e sıçradı. Geçen pazartesi günü Karadeniz tütün piyasasının açılması ile de devrimci mücadele hızlandı.

Devrimci gençler Karadeniz tütün bölgesinde çalışma merkezi olarak Alaçam'ı seçmişlerdi. Alaçam küçük ve yoksul bir karadeniz ilçesi. İlçenin ve ilçeye bağlı köylerin temel uğraşı tütün ekimi. Alaçam'ın nüfusunun büyük bir çoğunluğunu yoksul köylülük teşkil ediyor. Ayrıca çevre dağ köylerinde önemli derecede topraksızlık var. Bu yüzden Alaçam köylülerinin bir kısmı büyük şehirlerde mevsimlik işçi olarak çalışıyor. Küçük tütün üreticisi «çorbacı» adını verdiği tefecinin elinde inim inim iniyor.

Devrimci gençler Karadeniz tütün bölgesinde proleter devrimci bir çalışma tarzı uyguluyorlar. Piyasanın açılmasından bir ay önce bir gurup devrimci genç Alaçam'a varıyor. Alaçam'a bağlı bütün köyleri en az üç kere tarıyorlar. Tütün sömürsünü anlatıyorlar. Ege'de, Karadeniz'de Marmara'da soyguncu tüccara ve tefeciye karşı tütün üreticilerinin

verdiği mücadeleyi sıralıyorlar. Tütün üreticilerinin teşkilatlanması gerektiğini belirtiyorlar. Ege'deki köylü teşkilatlanmasını, Tütün Üreticileri Sendikasını örnek olarak gösteriyorlar. Gençler, köylünün iktisadi mücadelesine ve teşkilatlanmasına yardım ederken aynı zamanda ona dışardan siyasi bilinç verme görevini de yerine getiriyorlar. Ayrıca Ankara'dan getirdikleri ilaçları ve diğer malzemeleri köylerde dağıtıyorlar. Hastalıktan kırılan yoksul Alaçam köylüleri devrimci gençlerin bu yardımlarını sevinçle karşılıyorlar.

Fakat devrimci gençliğin ve devrimci düşüncenin Alaçam köylerini sarması halk düşmanı «Çorbacıları», yani tefecileri ve tüccarları teşkilatlandırıyor. Bunlar, hükümet kuvvetlerini seferber ederek devrimci gençleri halktan ayırmaya çalışıyorlar. Polis gençleri tutukluyor. Jandarma köylere baskınlar düzenliyor. Polis gençlerin ayağınaki postalları söküp alıyor. Bildirilere ve duvar afişlerine el konuyor. Çorbacılar gençlerin getirdikleri ilaçların afyonlu olduğunu yayıyorlar. Bütün bu iğrenç, faşist baskılar sökmüyor. Gençler köylülerden büyük destek görüyor. Köylüler, gençlere evlerini açıyorlar. onları günlerce misafir ediyorlar. Gençler aynı zamanda Karadeniz'in yoksul balıkçıları ile de kaynaşıyorlar. Onların derdlerine eğiliyorlar.

Karadeniz tütün piyasasının açılmasından 3 gün sonra, çarşamba günü devrimci gençler ve köylüler bir miting yaptılar. Miting, bildirilerle bütün köylere ve Alaçamlılara duyuruldu. Meydanda toplanan köylüler ve gençler yürüyüşe geçtiler. Önde koskocaman, kıpırmızı bir Türk bayrağı, arkada ellerinde pankartlar, dövizler taşınan köylüler, gençler, köylüler gençler. Keskin

rüzgâra ve çok soğuk havaya rağmen 7000 nüfuslu Alaçam'ın 2000 köylüsü ve 50 kadar devrimci genç miting meydanına doğru ilerliyorlar. Ve hep bir ağızdan bağıyorlar:

«Hak verilmez alınır yoksul kalınır!»,
«Köylü gençlik elele çorbacılar hergile!»,
«Zürra, sendikada birleş!»,
«Kahrolsun Amerika, Bağımsız Türkiye!»

Hep birlikte top sahasına gelindi. Burada önce, DTCF Fikir Kulübü Başkanı Hüseyin Yavuz söz aldı. Mitingin amacını anlattı, mitingten önceki çalışmalarını, yapılan baskınları, gençlerin ve köylülerin elele mücadelelerini anlattı. Daha sonra köylülerden Sefer konuştun. Gençleri Alaçam'da görmenin köylülere verdiği memnuniyeti belirtti. Söz alan Samun'lu, devrimci genç Özdemir Gül, tütün sömürsünü bütün ayrıntılarıyla uzun uzun anlattı. Devrimci gençlerden Gün Zileli köylülere yalnız olmadıklarını, Türkiye'nin dörtbir yanındaki işçilerin Köylülerin, yurtseverlerin Alaçam Köylüleriyle birlik olduklarını söyledi ve sendikada birleşmenin gerekliliğini anlattı. DTCF yöneticilerinden Nurettin Öztürk Tefecilerin, tüccarların, işbirlikçilerin ve Amerikan Gavuru'nun halkımızın düşmanları olduğunu belirtti. Daha sonra söz alan köylülerden Muzaffer, ağabeyinin çorbacı olduğu için tekelin ona yüksek fiyat biçtiğini, kendisinin ise en iyi cius «bıçak» tütün üretmesine rağmen karnının aç olduğunu söyledi. 15 - 20 liraya açılan piyasanın sonuna doğru 25 - 30 kurşa nasıl düştüğünü izah etti. Gençlerin yurtseverliğini övdü, ve «bundan böyle herkes hür yaşama», dedi. Miting «Kahrolsun Amerika, Bağımsız Türkiye, sadaları arasında bitti.

TDGF'nin Ege'den sonra Karadeniz tütün piyasasında sistemli bir çalışma yürütmesi ve demokratik köylü hareketlerine destek olması olumlu bir eylemdir. Ayrıca tütün üreticileri sendikasının da kurulması hareketin örgütlenmesi bakımından memnuniyet vericidir. TDGF ye bağlı gençler, Alaçam'da örnek bir proleter devrimci çalışma tarzı uygulamışlardır.

Bu çalışma, gelecek yıllarda mutlaka civar ilçelere de yayılmalı, ve daha geniş kapsamlı eylemler ve örgütlenmeler gerçekleştirilmeye çalışılmalıdır.

Eleştirilecek hususlara gelince, bütün gençlerin konuşmalarında «hiç bir partiye bağlı olmadıklarını», üzerine basa basa belirtmeleri yerinde olmuştur. Köylünü hiç bir tepki göstermemesine rağmen bunun uluorta belirtilmesi er azından gerekli değildi. Gerici parlamentarizme ve gerici partilere karşı tavır alırken bütün partileri aynı kefeyle koyamayız. Diğer yandan, genel olarak bu yanlış tavır köylüye «parti, kavramına karşı güvensizlik duygusunu aşmaktadır. Bunun ise uzun vadeli mücadelemiz bakımından ne kadar yanlış olduğu ortadadır.

TÜTÜN DİRENİŞİNİ KARADENİZ'DE YAYGINLAŞTIRALIM.

TÜTÜN DİRENİŞİNİ EGE VE KARADENİZ'DEN SONRA MARMARA'YA DA YAYALIM. TÜTÜN DİRENİŞİYLE BAŞLAYAN DEMOKRATİK KÖYLÜ HAREKETLERİNİ DİĞER TEMEL ÜRÜNLERE DE, PAMUĞA, FİNDİĞA, ÜZÜME, TAHILA, PANCARA UZATALIM.

KÖYLÜ KİTLELERİNİ BİLİNÇLENDİRELİM, ÖRGÜTLEYELİM.

**Gün Zileli
Cüneyt Akalın**

site özerkliğini hiçe sayarak fakülte bahçesine girmişler, önüne geleni coplamaya başlamışlardır. Polisler devrimci gençler ve bütün öğrenciler arasında çatışma şiddetlenmiştir. Bu esnada devrimci bir gencin eline isabet eden bir bomba bileğini koparmıştır.

Bu duruma karşı öğrencilerini ve fakülte özerkliğini gerici saldırıganlara karşı korumak için öne atılan Fakülte Dekanı Sayın Ali Rıza Çetik de polisler tarafından tartaklanmıştır. Direniş karşısında fakültede tutunamayan polis fa-

kültüye terketmiştir.

Yüksek öğretmen okuluna mevzilenmiş gerici devrimci gençler önlerine katıp kovalamışlardır. Böylece okullarında barınma imkânlarını kavuşmuşlardır. Devrimci gençler yayınladıkları bir bildiriyle emperyalizme, işbirlikçilerine ve onların çoban köpekleri ne karşı mücadelede asla yılmayacaklarını bildirmişlerdir.

Bütün polis ekipleri seferber edilerek devrimci gençler üzerinde bir terör havası estirilme istenmiştir. Buna karşılık da gençler

kendilerini savunabilmek amacıyla gerekli olanları yapmışlardır.

Yakınlarda bulunan İlahiyat fakültesinde gericilerin örgütlediği ve saldırı için hazırlık yaptıkları öğrenilmiştir. İki polis şefinin İlahiyat fakültesindeki saldırıyı plânladığı da öğrenilmiştir.

Bütün okullarda devrimci gençler birleşmiş, savunmalarını hazırlamışlardır. Gece okulda sabaha kadar bekleyen gençler dağılmışlardır. Sabah ezanından sonra gerici okula saldırıya geçmiştir. Üçyüz kişilik bir gerici gurubu,

ellerinde mavzerden tabancaya kadar çeşitli silahlarla okula saldırmıştır. Yaylım ateşi ve taşlarla okulun bütün camlarını yere indirmişlerdir. Bu sırada dikkati çeken durum ise polislerin, gericiler saldırmaya geçerken olay yerini terketmesidir. Hüseyin Unal adlı bir devrimci arkadaşın mavzer kurşunuyla yaralanmıştır. Faşistlerin silah atışları altında uzun bir süre yaralı arkadaşın yanına yanaşmayan arkadaşları, ölüm ihtimali altında da olsa, yaralıya yardımcı olmuşlardır. Gözü dönmüş

gerici grubu, polis himayesinde, silâh atışlarına devam etmişlerdir.

Yaraha dahi silâh atılması devrimcileri kamçılamıştır. Karşı saldırıya geçen devrimciler taşlarla gerici'leri yuvalarına kadar kovalamışlardır.

Saat 10 sıralarında İktisadi Ticari ilimler Akademisinde toplanmış olan devrimci gençlerin üzerine on kadar sivil polis silâhla saldırmıştır.

Bu saldırı sırasında Sabahattin Kurt arkadaş ayağından yaralanmış ve vuranlar ortalktan kaybolmuştur. Polisin gericilere müdahale etmesi için başvuru Yüksek Öğretmen okulu idarecileri gayet sorumsuzca bir tavırla devrimci öğrencilere «Kendi başınızın çaresine bakın, güvenliği sağlayın» gibi cevaplar vermişlerdir. Bu tutumları ile İşbirlikçi iktidarın maşası olduklarını bir kez daha ispat etmişlerdir. Bu olaylar üzerine çarşamba günü saat 11 00 de bir forum düzenlenmiştir. Forumda öğrenci derneği başkanı Omer Ozer Turgut arkadaş ;

«İşbirlikçi iktidarın faşist, gerici saldırılarına karşı mücadeleye kararlı olmalıyız. Bütün devrimci güçlerle birlikte, kazandığımız mevzileri elde tutmak ve yeni demokratik mevziler elde etmek için mücadele edelim. Halkın devrimci iktidarına giden yolda ilerleyelim», demiştir. Devrimci hareketimizin genel ve özel meselelerini anlatmıştır.

Daha sonra söz alan Fakülte dekanı Ali Rıza Çetkin «Üniversite özerkliğini hiçe sayan iktidarın polisin tutumunu yermiş tüm devrimcileri bu faşist saldırılara karşı mücadeleye, çağırmıştır. Sonra Ahmet Akşün söz alarak yüksek öğretimdeki olaylara değinmiş «Artık faşistlere karşı kesin mücadelenin verilmesini onlarla bundan böyle aynı okulda bulamayacaklarını», belirtmiştir. Forumda cuma akşamına kadar İşbirlikçi iktidarın ve faşist polisin tutumunu protesto için boykot ve aynı amaçla cumartesi günü bir forum ve bir yürüyüş yapılması kararlaştırılmış, toplum polisinin lağvedilmesi gerici Üniversite reformunun geri çevrilmesi, devrimcilere

yapılan baskının durdurulması, sahte suçlarla tutuklanan devrimci gençlerin hemen yargıç önüne çıkarılması istenmiştir.

Forum sonunda gençlik Emperyalizme, İşbirlikçilerine ve gerici güçlere karşı mücadele andı içmiş ve dağılmıştır.

Ote yandan Fen fakültesi öğretim üyeleri bir bildiri yayınlamışlar, «Üniversite özerkliğine karşı gerçekleştirilen bu saldırıların karşısındayız. Polis suç işlemiştir. Öğrencilerimizle bütün haklı meselelerinde birlik içindeyiz», demişlerdir.

Akşam saat 17 00 de Gazi Eğitim Enstitüsünde yapılan forumda Fen Fakültesinde alınan kararlara aynen uyulmuştur: «Bugünkü işbirlikçi iktidarı tanımadıklarını», belirten devrimci Gazililer gerçek de özlenen iktidarın işçi - köylü iktidarı olduğunu söylemişler ve forum sonunda öğretmen ve öğrencilerin birlikte yürüyüşe katılmaları kararı alınmıştır. Toplanan enstitü kurulu alınan kararı desteklemiştir.

Salı günü, Fen fakültesine polisin izinsiz olarak girmesi fakülteyi kurşun yağmuruna tutması ve dekanı dövmesi olayını protesto etmek için Hukuk fakültesinde Öğretmenlerle öğrenciler ortak bir forum düzenlediler.

İlk konuşmayı dekan Uğur Alacakaptan yaptı. «Anayasaya göre özerkliğinin Üniversitenin temel direği olduğunu ve bilimsel özerklik yanında İdari özerklik olduğunu söyledi ve devamlı «Polis üniversiteye giremez Geneleve girer, 27 Mayıs öncesinde de bir rektör yerlerde sürüklenmişti, bugünkü yöneticiler onlara bakarak akıbetlerini görsünler», dedi. Ve «polisin çağırılmadan hiçbir şekilde üniversiteye giremeyeceğini ve çağırılması gereken anlarda da polise güvenmediklerinden çağırılmayacağını», söyledi. Daha sonra Öğrenci derneği II. Başkanı İsmet Tufanyazıcı konuştu: «İşbirlikçi iktidarın üniversiteye polis sokmaktaki amacının oralandaki devrimcileri yıldırma ve dağıtma olduğunu fakat bunu başaramayacaklarını», söyledikten sonra şöyle devam etti: «Görevimiz işçileri ve köylüleri bilinçlendirmektir, örgütlemek ve devrimci halk iktidarını kurmaktır», dedi.

Atila Sarp tutuklandı

TDF Genel Başkanı Atila Sarp Birinci Büyük Millet Meclisine doğru yapılan yürüyüşten ötürü tutuklanmıştır. Cumartesi akşamı nezarete alınan Atila Sarp Pazartesi günü yapılan duruşmasını müteakip tutuklanarak Ankara cezaevine gönderilmiştir.

Öğrencilerin «Devrimciler elele Milli cephede, sloganları arasında Doç. Mukbil Ozyörük konuştu: «Yıllardır üniversite özerkliğini anlamayan yöneticilerin kafasını kasap kütüğüne», benzetti. «İngiltere ve Fransada 700 yıl önce uygulamaya başlayan özerkliğin bizde hala kazanılmadığını», belirtti. Mukbil Ozyörükten sonra konuşan Sosyal demokrasi derneği başkanı «Emperyalizme ve işbirlikçileri ne karşı mücadelenin gereğinden», bahsetti ve bu bozuk düzenin yıkılacağını», söyledi.

Daha sonra asistan temsilcileri ve öğrenci arkadaşlar konuşarak bir gün önceki polis tecavüzünü kınadılar.

Son olarak Fikir kulübü başkanı Atıl Ant konuştu «İşbirlikçilerin baskılarının devrimcileri yıldırma amaçlı, Milli Demokratik Devrim mücadelemizin gündengüne güç kazandığını ve işçilerin köylülerin işbirlikçilere karşı direnişini anlattıktan sonra görevlerinin işçileri köylüleri ve diğer halk sınıflarını bilinçlendirmek ve örgütlemek olduğunu, halkın örgütlü gücü karşısında hiçbir düşmanın dayanamayacağını söyledi. İşbirlikçi iktidara karşı tüm demokratik güçlerin beraber mücadele etmesi gerektiğini iktidarın baskı ve terörüne sert bir şekilde cevap verilmesini», söyledi.

Daha sonra yapılan oylamada pazartesi gününe dek boykot ve cumartesi günü öğretim üyeleriyle beraber bir yürüyüş yapılması oybirliği ile kabul edildi. Forum gençlerin «Bağımsız Türkiye, di-

ye haykırışlarıyla sona erdi. Ankara'da bütün devrimci gençliğin mücadelesi birleşmekte, ortak hedefe doğru yönelmektedir. Proleter devrimciler, İşbirlikçi AP iktidarına karşı en geniş cephe için çalışalım. AP nin bu oyununu bozalım. Halkımızın devrimci mücadelesini zafere ulaştıralım.

İzmir

A.P. iktidarının seçimlerden önce birkaç oy fazla alabilmek için vaatlerle kandırdığı fakir halk, bugün vaatlerini tutmayan iktidarın polisinin zulmüne uğramaktadır.

Son genel seçimlerden önce A.P. li belediye başkanının uygun görmesiyle İzmir'de Şirinyer'de yapılan 500 den fazla gecekondu, geçen hafta yıkılmak istenmiştir. Halkın, evlerini yıkmaya gelen belediye memurlarına engel olması üzerine olay yerine toplum polisi sevk edilmiş çatışma kanlı bir hal almıştır. Olayda polisten, halktan ve onunla dayanışma içinde olan gençlerden yaralananlar olmuştur. A.P. li belediye başkanı, halkın galeyandan korkmuş, evinin polis tarafından korunmasını istemiştir. Daha sonra vilayete yürüyen halk için vali Namık Kemal Şentürk, «bir grup insan tarafından öldürülmüşler, demiş, oturduğu evi koruyan yalın acısını hafife almıştır.

Olaylarda bir ilginç yön de, yalanan gençlerden birinin üzerinde bulunan Mao Zedungun kitabının, polis kayıtlarına «ateşli ve kesici silâh», olarak geçmesidir. İşbirlikçi iktidarın neden korktuğu açıktır.

Behzat Ay'ın

Gündoğusu

—Gezi Notları—

Deniz Yayınları F: 4 TL

proleter devrimci

AYDINLIK

En geniş saflarla işbirlikçi AP iktidarına karşı devrimci mücadele

F. ENGELS – Marks'ın mezarı başında konuşma. Şahin Alpay – İşçi sınıfı ve Milli Demokratik Devrim. Kızıl bayrak – Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır

Sayı 3 – 17
Çıktı

TÜRK SOLU.7

Kemalizm

sadece Mustafa Kemal'in fikirleriyle sınırlı olarak ele alırsa o zaman

bugün kemalistlerden söz etmek yanlış olur.

Çünkü bugün,

Küçük burjuva radikallerinin bir kanadı

Mustafa Kemal'in solunda fikirlere sahiptirler.

Aynı şekilde başka bir kanat

Mustafa Kemal'in sağında olan fikirleri savunmaktadır.

Tek tutarlı milli kurtuluş proleter devrimidir

Asker - sivil aydın zümreyi, «bürokrat burjuvazi», burjuvazinin bürokrat kesimi, vs. olarak tahlil eden ve onu devrimin düşmanları arasına sokan Aybar - Aren oportünizmine karşı mücadelede küçük burjuva radikalizminin değerlendirilmesinde ortaya atılan bazı tahlillerin yanlışlığı yanısıra, bazı unsurların küçük burjuva radikalizmine karşı «hep dostluk, hiç mücadele yok, politikasını izlemiş olmaları, bugün saflarımızda küçük burjuva radikalizmi konusunda, Aybar - Aren oportünizminin «sol» sekte hatâlarıyla aslında özdeş olan, sağ teslimiyetçi hatâların işlenmesine yol açmaktadır. Ülkemizde küçük burjuva radikalizmini temsil eden Kemalizm konusunda, içinde bulunduğumuz yeni mücadele aşamasında ileri sürülmeye başlanan görüşler bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Saflarımızdaki küçük burjuvaziye bel bağlama eğiliminin bugüne kadar küçük burjuva radikalizmine karşı izlenmiş olduğu «hep dostluk, hiç mücadele yok, politikası, gerçekte Aybar - Aren oportünizminin «hep mücadele, hiç dostluk yok» politikası ile aynı derecede yanlışdır. Bunların her ikisi de, küçük burjuva radikalizmini her iki yanıyla, yani hem devrimci, hem de uzlaşıcı yanıyla ele almayan tutumun, tek-yanlılığın doğurduğu hatâlardır. Küçük burjuva radikalizmini tutarlı milli kurtuluşçuluk olarak görmek, onun sadece devrimci yanı üzerinde durmak, dostlarımızla kendimiz arasında doğru bir ayırım yapmamak, sağ hatâlar işlemek olur. Ote yandan, küçük burjuva radikalizminin milli kurtuluşçu yanını görmemek, onun sadece teslimiyetçi yanı üzerinde durmak da, dostlarımızla düşmanlarımız arasında doğru bir ayırım yapmamak, «sol» hatâlar işlemek neticesini verir. Her devrimde en temel meselelerden biri, kendimizi, dostlarımızı ve düşmanlarımızı doğru tayin etme meselesidir.

Hareketimizde mevcut her iki çelişik yanlış eğilimin ortaya konması ve eleştirilerek düzeltilmesi, devrim yolunda ilerleyebilmemiz bakımından canalıcı bir önem taşır. Aybar - Aren oportünizmine karşı mücadelede işlenen sağ hatâlar, bugün ülkemizde proleter devrimci çizgi ile küçük burjuva radikallerinin çizgisinin (YÖN - DEVRİM çizgisinin) birbirine karışmasına sebep olmaktadır. Bu hatâlar işçi sınıfı hareketinin ideolojik ve politik bağımsızlığının gerçek güvencesi olan işçi sınıfı örgütünün mevcut olmadığı şartlar altında,

bugün, özde Kemalist, küçük burjuva radikal olan bazı unsurların saflarımıza karışmasına yol açmaktadır. Saflarımızda proleter devrimciliği ile küçük burjuva radikalizmini birbirinden ayırdedilemez hale getiren eğilimler vardır. Saflarımızdaki Kemalist unsurların proleter devrimciliğine kazanılması ve saflardaki küçük burjuva eğilimlerinin giderilmesi, ancak küçük burjuva radikalizmine karşı doğru politikamız olan «hep dostluk, hem mücadele, politikasını gerçekten uygulanmasıyla mümkün olabilir.

Küçük burjuva radikalizminin, ülkemizde Kemalizmin doğru bir değerlendirmesi, küçük burjuva radikalizmine karşı doğru bir politikanın tayini, işte bu çok önemli açılardan zorunludur. Bunu gerçekleştirmenin en iyi yolu da, bugüne kadar yapılan hatâları eleştirmek, onlardan dersler çıkararak yeni hatâların yapılmasını önlemektir.

★

Küçük burjuva radikalizmi nedir? Emperyalizmin sömürü alanı olan bütün ülkelerde, en devrimci güç olan proletarya yanısıra, nüfusun büyük çoğunluğunu meydana getiren küçük burjuvazi de devrimci sınıf ve tabakalardandır. İşçi sınıfı gibi, küçük burjuvazi de emperyalizm ve işbirlikçilerinin sömürüsü altındadır. Bilimsel sosyalist teoriye göre bu ülkelerde küçük burjuvazi, genel olarak köylü ve köylü-olmayan kesimler olmak üzere iki kısımda ele alınır. Küçük burjuvazinin köylü kesimi, orta ve fakir köylüleri kapsar. Millî demokratik devrimde, millî demokratik cephenin temelini meydana getiren işçi-köylü ittifakında olsun, sosyalist devrimde işçi sınıfının köylülerle ittifakında olsun, kullanılan köylü kavramı ile fakir ve orta köylü yığınları kastedilir. Küçük burjuvazinin köylü - olmayan kesimine esnaf, zenaatkâr, serbest meslek sahipleri, aydınlar ve öğrenci gençlik dahildir. Aydınlar ve öğrenci gençlik, bir sınıf ya da tabaka değildir, ancak bunlar bir zümre olarak, emperyalizmin sömürü alanı olan bütün ülkelerde, geldikleri sınıflar, yaşayış ve düşünce tarzları itibarıyla genel olarak küçük burjuvazi içinde ele alınır.(1) Küçük burjuva, aydınlar ve öğrenci gençlik, küçük burjuvazinin bilinçli, uyanık kesimini meydana getirirler.

Bütün sömürülen ülkelerde, aydınları tarafından temsil edilen küçük burjuvazi anti-emperyalist

ve anti-feodal mücadelelerde önemli bir rol oynamıştır ve oynamaktadır. Emperyalizme bağımlı ve feodal kalıntıları tasfiye edememiş toplumların bazılarında, Batı'nın kapitalist toplumlarında devrimci sanayi burjuvazinin oynadığı ilerici rolü, sınırlı bir şekilde de olsa, asker-sivil küçük burjuva aydınları yüklenmişlerdir. Sömürülen ülkelerdeki küçük burjuva aydınlarının bu sınırlı anti - emperyalist ve anti - feodal eğilimlerine, küçük burjuva radikalizmi diyoruz.

Küçük burjuvazinin bir yanıyla proleter, bir yanıyla da burjuva olan, proletarya ile burjuvazi arasında bocalayan niteliği, siyasî alanda da yansır. Küçük burjuva radikalizmi bu yüzden kaypak, devrimle karşı-devrim arasında yalpalayan, bocalayan bir nitelik gösterir. Bu yüzden, küçük burjuva radikalizminin anti - emperyalist, anti - feodal politik çizgisi tutarlı değildir; bir yanıyla mücadeleci, bir yanıyla uzlaşıcıdır. Sömürülen ülkelerde küçük burjuva radikallerinin önderliğinde yürütülen devrimci mücadelelerin hiç birinin kalıcı başarılar sağlamamış olmasının başlıca nedeni budur.

Emperyalizmin sömürü alanlarından biri olan ülkemizde de, küçük burjuva aydınları ilerici bir rol oynamıştır. Batı kapitalizmi, Tanzimatla birlikte Osmanlı toplumunu hâkimiyeti altına almış, ülkeyi sömürgeleştirirken en gerici ideolojileri desteklemiş ve yaymıştır. Ama bir yandan da kendisine karşı sınıf kuvvetlerinin doğmasına yol açmış, kendisine karşı olan ilerici burjuva ideolojisinin ve sonra bilimsel sosyalizmin Osmanlı toplumuna girmesini önleyememiş, aksine taşıyıcısı olmuştur. Tanzimatla birlikte açılan batı tipinde okullarda ve Batı'da öğrenim görme imkânı bulan çoğunlukla küçük burjuva kökenli aydınlar, çeşitli ölçülerle ilerici burjuva düşüncesini benimsemişler ve ilerici, devrimci yönde hareketlere önderlik etmeye başlamışlardır. Ülkemizde küçük burjuva radikalizminin tarihi, Genç Osmanlılar ve Jön Türklerle başlar. I. ve II. Meşrutiyet hareketlerine, emperyalizme karşı milli kurtuluş savaşına önderlik eden, Cumhuriyeti kuran, nihayet 27 Mayıs hareketini gerçekleştiren küçük burjuva radikalleridir. Tarihimizdeki bütün bu ileri yöndeki hareketleri, her defasında aksi yönde gelişmeler izlemiştir. Bunların en önemlisi olan ve halkımızın emperyalizme karşı si-

lâhlandırılması ile yürütülen milli kurtuluş mücadelemizin başarıları da kalıcı olmamış, ülkemiz yeniden emperyalizmin siyasî, iktisadî, ideolojik ve askerî boyunduruğu altına düşmüştür.

Ülkemizdeki küçük burjuva radikalizminin tahlilinde bugüne kadar önemli hatâlar işlenmiştir. Bu hatâların başlıcası, küçük burjuva radikalizmini, «küçük burjuva bürokrasisinin», «devlet memurları zümresinin», ilericiliği(!) olarak görme eğilimidir. Özellikle Mihri Belli, hemen hemen bütün yazılarında asker - sivil aydın zümreyi, «küçük burjuva bürokrasisi», olarak, bir devlet memurları zümresi olarak görmekte ve böyle tahlil etmektedir. Bu düzeltilmesi gereken bir hatâdır.(2) Asker-sivil aydın zümre, küçük burjuva ve öğrenci gençliği kapsayan küçük burjuvazinin uyanık kesimidir.

Ülkemizde küçük burjuva aydınlarının, bütün değil, ama önemli bir kısmı devlet kademelerinde görev almıştır. Ancak, asker-sivil aydınların esas özelliği bürokratiklik, kurulu düzen savunuculuğu değil, ilericiliktir. Asker - sivil aydın zümreyi bir «bürokratlar», «devlet memurları», zümresi olarak görmek yanlıştır. Asker - sivil aydın zümrenin, «küçük burjuva bürokrasisi», olarak gösterilmesi, devlet kademelerinde görev alan bütün küçük burjuva bürokratların, küçük burjuva radikalleri olarak görülmesi neticesini vermiştir.

Mihri Belli, bilimsel sosyalizme aykırı olarak, asker - sivil aydın zümreyi, küçük burjuva bürokratları, devlet memurları olarak anlamaktadır. Bu anlayış en açık seçik ifadesini şu sözlerde bulmaktadır: «Bizce bu zümrenin durumu özel olarak ele alınmalıdır ve bunun sosyalist teoriye aykırı bir yanı da yoktur. Marx Louis Bonaparte'nin 18. Brümeri adlı eserinde 19. yüzyıl ortaları Fransa'sında devlet memuru zümresinin [siyahlar bizim] 50 bin kişilik kocaman bir kitle teşkil ettiğine ve bu zümre üzerinde özellikle durulması gerektiğine işaret eder. Bugün Türkiye'de asker - sivil memurlar [siyahlar bizim] yarım milyona yakındır.», Marx'ın üzerinde durduğu sayının hemen hemen on misli. (3) (Marx'ın üzerinde durduğu «devlet memurları zümresi», ile asker-sivil aydın zümrenin birbirinden ayrı şeyler olduğuna hiç şüphe yoktur. Emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerde küçük burjuvazinin devrimci eğilimini temsil eden küçük burjuva aydınları ile kapitalist soyu-

kurtuluşçu akım devrimci akımdır!

Şahin Alpay

Fransa'nın devlet memurları emri, birbirinden ilgisiz şeylerdir.) Türkiye'de devlet memurlarının sayısının 19. yüzyıl Fransasına nazaran on misli fazla olmasının Türkiye'de asker - sivil zümrenin taşıdığı öneme bir ölçü olarak gösterilmesi de, bu yanlış anlayışı apaçık ortaya koymaktadır.

Mihri Belli, asker-sivil aydın zümreyi bir devlet memurları emri olarak gördüğü içindir. Şöyle yazabilmektedir: «Ekim devriminde Rusya'nın küçük burjuva bürokrasisinin, yani asker-sivil aydın zümrenin büyük çoğunluğu, toplumsal kökeni gereği, karşı devrim saflarında yer almıştır. (4) Aynı zamanda emperyalist bir ülke olan Çarlık Rusyasına karşı - devrim saflarında yer alan bir bürokrasi'nin varlığını söz edilebilir, ama karşı-devrim saflarında yer alan bir asker-sivil aydın zümreden söz edilemez.»

Yine aynı anlayış Mihri Belli'ye paylaşılan «nimetlerin azlığı» konusuna(!) götürmüştür. Bu teoreme göre, Türkiye'deki «sınırlı nimetleri hem asker - sivil aydın zümreyi tatmin edecek şekilde, hem kompradora ve feodal ağaya refahı sağlayacak şekilde bölüşürmek imkânsızdır.» (5) Yani, devlet memurları zümresinin pahasına düşen nimetler azdır; bu husus, «küçük burjuva bürokrasisinin» devrimci niteliğinin belli başlı nedenlerinden biridir. (6) Yani, küçük burjuva radikallerinin devrimciliğinin esas kaynağı, sınıf kenarları, ilerici ideolojileri değil, paylaşılan «nimetlerin azlığı»dır. (1)

Yine aynı yanlış anlayış yüzünden tarihimizdeki ilerici hareketler küçük burjuva aydınlarının değil, ordunun eseri olarak görülmektedir. Aynı anlayış yüzünden daha ileri gidilerek, proleter devrimcilerinin Türkiye'de anti-militarist olmamaları istenmemektedir! (7) Proleter devrimcileri küçük burjuva radikalizminin ileticiliğini tam olarak değerlendirerek zorundadırlar. Türkiye'de orta küçük burjuva radikallerinin mandasında bugüne kadarki ilerici hareketlerin gerçekleştirici olmuştur ve ileride de olabilir. Bu küçük burjuva radikalleri ordunun gücünden yararlanarak ilerici hareketler gerçekleştirdiler diyorlar. Proleter devrimcilerinin militan olmaları istenemez! Proleter devrimcileri her yerde anti-militaristtirler. Çünkü militarizm her yerde, hâkim sınıfların, halktan sömürülmesi, «savaşmak için sa-

vaşan, ordular vasıtasıyla halkı ezme politikasıdır. Türkiye'de devrimci hareketlerin gerçekleştiricisi olan ordunun, emperyalizm ve işbirlikçilerinin kaba kuvveti olarak kullanılmıyacağı asla söylenemez. (Bunu reddetmek devletin sınıf niteliğini reddetmek, devleti sınıflar üstü görmek olur ki, bundan daha anti-marksist hiç bir şey yoktur.) Militarizmin olmadığı ordular, sadece halk ordularıdır. Küçük burjuva radikallerinin devrimci niteliğinin belirtilmesini, içinde genellikle hâkim olan unsur küçük burjuva radikalleridir diye orduyu göklere çıkarma, militarizmi savunma şekline vurdurmak yanlıştır. Bu, küçük burjuva radikallerinin millî demokratik hareketlerine millî demokratik devrim gözüyle bakan, küçük burjuvaziye bel bağlayan sağ çizginin başka bir tezahür şeklidir!

Ülkemizde küçük burjuva radikallerinin ideolojisi, Kemalizm'dir. Kemalizm, sadece Mustafa Kemal'in fikirleri (hele onun fikirlerinin sadece bir kısmı) değildir. Kemalizm, asker - sivil aydın zümrenin Mustafa Kemal'in hayatına olduğu dönemdeki ideolojisi olarak düşünülemez. Kemalizm, küçük burjuva radikallerinin Mustafa Kemal'den önce gelen temsilcilerinin fikirlerini de, bir bütün olarak ifade eder. Küçük burjuva radikalizmi, Genç Osmanlılar ve Jön Türkler'den itibaren başlayan ve bugüne kadar «NON-DEVİRİM» hareketine ve CHP'de bir ağırlığı olan «Ortanın Solu», akımına kadar gelen, siyasi akım olarak değerlendirilmelidir. Kemalizmi, Mustafa Kemal'in mirasçısı olduğu fikirlerle olduğu kadar, Mustafa Kemal'in mirasçıları olanların fikirleriyle de değerlendirmek gerekir. Eğer böyle yapılmazsa, Kemalizm sadece Mustafa Kemal'in fikirleriyle sınırlı olarak ele alınırsa, o zaman bugün «Kemalistler»den söz etmek yanlış olur. Çünkü bugün küçük burjuva radikallerinin bir kanadı Mustafa Kemal'in solunda fikirlerle sahiptirler; aynı şekilde başka bir kanat Mustafa Kemal'in fikirlerinin sağında olan fikirleri savunmaktadır. Eğer Kemalizmi sadece Mustafa Kemal'in fikirleri olarak alırsak, o zaman, bugün bu iki kanattan hiç birine Kemalist sıfatı verilemez. Ama bu yanlıştır. Bugün Kemalistler vardır; küçük burjuva radikalizmi sol eğilimleriyle olsun, sağ eğilimleriyle olsun mevcuttur. Kemalizm, genel olarak asker - sivil aydın zümrenin

ideolojisidir; Kemalistler, küçük burjuva radikalleridir. (8).

Bütün küçük burjuva siyasi akımları gibi, Kemalizm de, ikili karakter taşır; bir yanıyla devrimci ve mücadelecidir, diğer yanıyla uzlaşıcı ve teslimiyetçidir. Küçük burjuvazinin bu kaypak niteliği uzun vadede görülebildiği gibi, belirli bir dönemde de sağ ve sol iki ayrı kanada bölünme şeklinde tezahür edebilir. Bunun için, yani Kemalizm bir küçük burjuva siyasi akımı olduğu için, bir Sol Kemalizm, bir de Sağ Kemalizm vardır, elbette Kemalizmin «sağı-solu», vardır. (Kemalizmin «sağını - solunu», bilmek, pratiğimiz açısından, politik çizgimiz açısından önemlidir. Örneğin, bir «Ortanın Solu», akımının doğru olarak değerlendirilmesi, ona karşı doğru bir tavır takınılması açısından önemlidir.) Bütün küçük burjuva akımlarında bir sağ, bir de sol kanat vardır. Sağ - Sol Leninizm, yada Sağ - Sol Faşizm diye ayrımlar elbette yapılamaz (çünkü leninizm proletaryanın ideolojisi, faşizm emperyalist burjuvazinin ideolojisidir), ama Sağ - Sol Kemalizm diye bir ayrım elbette yapılabilir ve yapılmalıdır. (Nasıl ki Lenin, Rusya'nın küçük burjuva devrimcileri olan Sosyalist - Devrimcileri Sol ve Sağ diye ikiye ayırmışsa...) «Küçük burjuvazinin sağ - sol ve orta kesimleri yoktur. Kemalizm sol'dur, milliyetçidir; kemalizm millî kurtuluşçuluktur.» (10) (siyahlar bizim lâfları yanlıştır ve demagogidir. «Sağ - sol ve orta ayrımları, ideolojik tutumları belirtir. Kemalizm Türkiye'de küçük burjuvazinin aydın kesiminin uyanık, sınırlı da olsa bilinçli kesiminin ideolojisidir. Kemalizmi sadece millî kurtuluşçuluk olarak görmek, onun uzlaşıcı yanını görmemek, ancak onun bir küçük burjuva siyasi akımı olduğunu reddetmekle, ona emperyalizm çağında sadece ve sadece proleter devrimci akımın sahip olduğu tutarlı, sonuna kadar millî kurtuluşçu niteliği tanımakla mümkün olabilir. Ki, bu pratikte, dostlarımızla kendimizi birbirine karıştıran sağ oportünist hataların işlenmesine yol açar. «Kemalizmin anti - emperyalist niteliği bir tarafa bırakılırsa, ortada Kemalizm diye bir şey kalmaz, lâfları, bu sağcı eğilimin çok açık bir ifadesidir. (11) Küçük burjuva radikalizmine sadece proleter devrimci çizginin sahip olduğu niteliği tanıyan bu sağ çizginin, küçük burjuva radikalleriyle birlikte bocalaması olağandır.

Küçük burjuva radikalleri sol e-

ğilimler gösterdiği zaman, onları göklere çıkaran, «radikal köylü hareketlerinin liderliğine, aday gösteren; küçük burjuva radikalleri sağ eğilimler gösterdiği zaman, onları düşmanla aynı safa koyan, onu işbirlikçi ilan eden bir tavır, proleter devrimci tavır olamaz!

Küçük burjuva radikalleri ile birlikte yalpalayarak, şimdi «Ortanın Solu», akımını işbirlikçi bir akım olarak gören sağcı çizginin, çok yakın bir geçmişte aynı «Ortanın Solu», akımı ve lideri Ecevit için söylediklerine göz atmakta yarar vardır. Küçük burjuvaziye bel bağlama çizgisinin baş temsilcisi, Şubat 1969'da, daha bir yıl önce, «Ortanın Solu», akımı için şu değerlendirmeyi yapıyordu: «Onun için biz Türk toplumundaki bütün millîci güçleri Millî Demokratik Devrim cephesinde birleşmeye çağırırken, CHP içindeki «Ortanın Solu», diye adlandırılan ve Kemalist geleneklere dönüşü temsil eden akı mıçinde içtenlikle birleşmiş olan unsurlara da hitap etmekteyiz.» (12) Yine Mihri Belli daha bir yıl önce Ecevit'i sadece asker - sivil aydın zümrenin değil, orta köylü yığınlarının radikal «köylü hareketinin gerçek bir lideri olmak yolunda görüyordu, ve köylü hareketinin liderliğini kendiliğinden «Ortanın Solu», okımına armağan ediyordu! (Proleter devrimci akım, yalnız proletaryanın değil, bütün halkın gerçek özlemlerinin temsilcisidir ve bunun için halk sınıflarının öncülüğünü hiç bir zaman küçük burjuva radikallerine terketmez. Öncü olarak Proletaryayı gösterir. Özellikle, millî demokratik cephenin temelini meydana getiren işçi - köylü ittifakının bir unsuru olan orta köylü yığınlarına önderliğini küçük burjuva radikalizmine terkedilmesi ibret vericidir.)

«Ortanın Solu», akımı asker - sivil aydın zümrenin siyasi akımı na dahildir. «Ortanın Solu», akımının lideri, 27 Mayıs sonrasında asker - sivil aydın zümrenin CHP içinde yeniden ağır basma mücadelesinin, CHP içinde «Kemalist geleneklere dönüş», akımının lideri olarak ortaya çıkmıştır. «Kemalist geleneklere dönüşün», temsilcisi olan bir «Ortanın Solu», akımını aradan daha bir yıl bile geçmeden işbirlikçilerin siyasi akımı olarak ilan eden bir politik çizgi, küçük burjuva radikallerinin bocalayan, kaypak niteliğini dikkate almayan, bilimsel sosyalizme uygun olmayan bir çizgidir. («Ortanın Solu», akımının ve Ecevit'in yeniden sola doğru meyletmesi, eski radikal

(Lütfen sayfayı çeviriniz.)

Tek tutarlı milli kurtuluşçu akım proleter devrimci akımdır!

tavrını yeniden takınması mümkündür. Aynı şekilde, Ecevit'in, kişi olarak, emperyalizme taviz ve teslimiyet yolunda ilerliyerek, tıpkı bir zamanlar bir küçük burjuva radikal olan Feyzioğlu gibi, işbirlikçilerin siyasi akımına transfer etmesi de mümkündür. Ama bugün Ecevit'in asker-sivil aydın zümresinin siyasi akımı dışında olduğu, yeni bir Feyzioğlu olduğu söylenebilir.)

Aybar - Aren oportünizmi, aslında nasıl bir küçük burjuva sosyalizmi, bir nevi küçük burjuva radikalizmi ise, «Ortanın Solu», akımı da yine bir küçük burjuva akımıdır. Aybar - Aren oportünizmi ile «Ortanın Solu», akımının bugün aynı gerici - parlamentarist temel üzerinde birleşmiş olmaları bir raslantı değildir. Her iki akıma göre, bugünkü gerici parlamenter düzen «demokrasi», dir. Tek mücadele biçimi parlamenter mücadele olmalıdır. Her iki akım da solculuk iddiasındadır: Ecevit, kendi anlayışının «en ileri sol anlayış», olduğunu iddia ederken, Aybar - Aren oportünistlerine göre proleter devrimci çizgi bir sağ sapmadır (!) Her iki akıma göre de, bugün ülkemizde hâkim çelişme Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri ile bütün halk sınıfları arasındaki sınıf çelişmesi değil de, sınıflar üstünde ve sınıflar dışındaki olan bir «halk - aydın», çelişmesidir. Her ikisine göre de, halkımızı ezenler Amerikan emperyalistleri ve yerli işbirlikçiler değil de, küçük burjuva aydınlarıdır (!) Buna bağlı olarak, her ikisi de, aslında kendileri küçük burjuva radikalileri oldukları halde, küçük burjuva radikalizmine düşmandırlar ve asker - sivil aydın zümreyi düşman saflarına koyarlar. Her iki akıma göre de, her türlü orduya dayanan otoriter rejim, faşizmdir; emperyalizme darbe indiren her hangi bir küçük burjuva iktidarı faşisttir. Çünkü onlara göre demokrasinin zıddı, diktatörlüktür sınıflar üstünde ve sınıflar dışında bir «demokrasiyi», (!) savunurlar. Bütün bu konularda aralarındaki görüş birliği, onların her ikisinin de birer küçük burjuva akımı olduğunu yeterince gösterir.

Aybar - Aren oportünizminin olsun, Küçükömer - Divitçioğlu popülizminin olsun ve Ecevit takımının olsun ortaklaşa savundukları «Halk - Aydın», çelişmesi meselesi üzerinde özel olarak durmak gerekir. «Halk - Aydın», çelişmesi denen şey aslında, ilerici akımların ve ilerici ideolojilerin temsilcisi ve taşıyıcısı olan küçük burjuva aydınlarına karşı, gerici siyasi akımları ve en geri ideolojileri besleyen ve yapan emperyalizmin ve işbirlikçilerinin halka benimsenmeye çalıştığı (ve geniş ölçüde başardığı) aydın düşmanlığından başka bir şey değildir. «Halk - Aydın», çelişmesi denen şey, gerçekte emperyalizm ve işbir-

likçileri ile küçük burjuva radikalileri arasındaki mücadelenin bir tezahüründen başka bir şey değildir. Gerçekte küçük burjuva radikalileri (asker - sivil aydın zümre) bugüne kadar tarihimizdeki demokratik ve millîci hareketlerin başını çekmiştir ve hiç şüphesiz onlar «halk», kavramına dahildirler. Halkın bir parçasıdır.

Saflarımızda asker - sivil aydın zümreyi «küçük burjuva bürokrasisi», ya da «devlet memurları zümresi», olarak gören anlayışın, Küçükömer - Divitçioğlu popülizmi ile benzer neticelere varması bizce doğaldır. Bu kişilere göre, «şehir ve köy emekçilerinin geniş çevrelerinin halâ bu işbirlikçi sömürücü güçlerin etkisi altında oluşu»,nun sebeblerinden biri de, «...bizde yüzelli yıldan beri «islahat», adı altında «Reform», ya da «Devrim», adı altında küçük burjuva bürokrasisinin hegemonyası altında girişilen anti - feodal hareketlerin hiç birinin emekçiye somut kazançlar sağlamamış olmasıdır. Emekçi küçük burjuva bürokratin «devrim», dediği şeye şüpheyle bakmaktadır. Ve bunda kısmen haklıdır da (Siyahlar bizim... (14) Aynı görüşe göre «Türkiye proletaryasının bilincisizliği» hakkında bir hüküm verirken, unutmamak gerekir ki, bizde küçük burjuva kökten gelme aydınların öncülüğünü ettiği sınırlı reformların, anti feodal hareketlerin hiç biri, bugüne dek emekçiye somut olarak herhangi bir kazanç sağlamamıştır.

Bunun sonucu olarak şehir ve köy emekçisi aydın zümreye karşı bir ölçüde şartlanmış durumdadır. Küçük burjuva bürokrasisinin «devrim», dediği şeye şüpheyle bakmaktadır. Ve bunda haksız da değildir (siyahlar bizim)... (15) Bu görüşler, Küçükömer - Divitçioğlu cinsinden en kaba popülizme yakın şeylerdir. Hâkimiyetle, savcısıyla, jandarmasıyla, polisiyle «devlet memurları zümresinin», emperyalizm ve işbirlikçilerinin iktidarının uygulayıcıları olarak halk üzerinde kurmuş olduğu baskının doğurduğu tepkilerle, asker - sivil aydın zümrenin gerçekte halka dönük, ileri, (sınırlı da olsa) demokratik tedbirlerine karşı duyulan tepkinin kaynağı aynı değildir. Birincisi, halkın emperyalizm ve işbirlikçilerin baskılarına karşı tepkisidir. İkincisi, gerçekte işbirlikçi sınıfların kendi egemenliklerini sınırlayan küçük burjuva radikalilerine karşı tepkisidir. Küçük burjuva radikalilerinin önderliğinde girişilen, sınırlı ama demokratik tedbirlerden, işçisiyle, köylüsüyle halkımız sadece yarar sağlamıştır. (Asker - sivil aydın zümrenin «devrim», dediği şeyden halkımızın yarar sağlamadığını söylemenin asker - sivil aydın zümrenin millî kurtuluşçuluğuna toz kondurmayan, millî demokratik devrimi onlardan bekleyen tutum-

la nasıl bağdaştırıldığı da üzerinde düşünülmesi gereken bir husustur(!)

Aynı konuda, bugün İlkesiz Birlik Cephesinin diğer bir sözcüsü olan Seyhan Erdoğan'ın söylemiş olduğu sözler de ilginçtir: «Asker - sivil bürokrasiye ait tarihi gerçeklerin sayın CHP'iler tarafından anlaşılması aslında olumlu bir gelişmedir. Yani Ecevit ve takımının asker - sivil aydın zümrenin halka karşı niteliğini anlamış olması aslında olumlu bir gelişmedir.» (16) Bir yandan «Ortanın Solu»nu işbirlikçilerin akımı olarak ilân edip, ona karşı bir düşmanlık politikasının uygulanmasını savunan, öte yandan bu akımın «asker - sivil aydın zümrenin halka karşı niteliğini nihayet kavramasını «olumlu bir gelişme», olarak kutlayan bu anlayış da, her şeyden çok Küçükömer popülizmine lâyıktır. Bir yandan devrimci güçbirliği sınıflararası güçbirliğidir. lâfları ederek, küçük burjuva radikalileri ile demokratik ittifakları reddedenlerin, diğer yandan küçük burjuva radikalilerinin ideolojisi Kemalizme tutarlı millî kurtuluşçuluk atfetmeleri de gerçekten çok ilginçtir!

Kemalizme tutarlı millî kurtuluşçuluk olarak bakmak, küçük burjuva radikalizminin tutarsızlığını görmemek, ya da gizlemek, saflarımızdaki küçük burjuvaziye bel bağlama eğiliminin temsilcileriyle, görünüşte «sol», eğilimin temsilcilerinin üzerinde ittifak ettikleri bir noktadır. Bu, her iki eğilimin de gerçekte sağ eğilimler olduğunu ortaya koyar. «Sol», eğilimin temsilcileri, bir yandan Kemalizmi tutarlı millî kurtuluşçuluk olarak görmekte, öte yandan küçük burjuva radikalilerinin her sağa yalpalayan davranışını emperyalizmle işbirliği ilân ederek, küçük burjuva radikalilerine karşı düşmanca tavır almaktadırlar.

Küçük burjuva radikalizmini her iki yanıyla, hem devrimci hem de teslimiyetçi yanıyla ele alan proleter devrimci çizgi karşısında küçük burjuva dar fakalı, kendi anlayışının sığlığını apaçık ortaya koyuyor: «Kemalizm abartılmakta, yüceltilmekte, diğer yandan da aşağılanmaktadır.» (17)

Proleter devrimcileri küçük burjuva radikalilerini ne göklere çıkarırlar, ne de yerin dibine batırırlar. Onların yalpalayan karakterini dikkate alırlar ve bunun için ki onlara karşı «hem dostluk, hem mücadele, politikası uyguladılar. Küçük burjuva radikalilerinin uzlaşıcı yanlarını görmeyenlerin bugüne kadar «hep dostluk, hiç mücadele yok», politikasını uygulamış olmalarında şaşılacak bir şey yoktur. Küçük burjuva radikalizmi, kimilerinin savunduğu gibi, gerçekten tutarlı millî kurtuluşçuluk ise, o zaman, elbette ki proleter

devrimcilerin «hem dostluk, hem mücadele, politikası yanlıştır, bu kişilerin uyguladıkları «hep dostluk, politikası doğrudur» (!)

Küçük burjuva radikalileri sola meylettikleri zaman «hep dostluk», sağa meylettikleri zaman «hep mücadele, şeklinde bir politika, bizim politikamız olamaz. Proleter devrimcileri Kemalizmin hem devrimci hem uzlaşıcı yanını görürler ve bunun içindir ki «hem dostluk, hem mücadele, politikası uyguladılar. Elbette ki, dostlarla mücadele, bütün halk arasındaki çelişmelerin ele alınmasında olduğu gibi, eleştiri ve ikna metodu ile yürütülür; düşmanla mücadelede uygulanan metodlarla yürütülmez. Küçük burjuva radikalizminin sadece uzlaşıcı yanını görmek ne kadar yanlışsa, onun sadece devrimci yanını görmek de o kadar yanlıştır. Her ikisi de biçimde ayrı, özde aynı, sağ ve «sol», oportünizm yol açar.

(1) Bkz: Mao Zedung, Çin İnkılabı ve Çin Komünist Partisi (Yeni Demokrasi'nin türkçe çevirisini çeren kitabın ikinci kısmında), s. 93 - 96.

(2) Burada şunu belirtmek isteriz: Bölünmeden önce, AYDINLIK'ta yayınlanan başka yazılar da da asker - sivil aydın zümre için «küçük burjuva bürokrasisi» terimi kullanılmıştı. Bu yanlıştı ve bu hata uzun zamandan beri tekrarlanmamaktadır. Ancak «küçük burjuva bürokrasisi», terimi AYDINLIK'ta diğer yazılarda hiç bir zaman bir «devlet memurları zümresi», anlamında kullanılmamıştır. (3) Mihri Belli, «Türkiye'nin Devrim Stratejisi», TÜRK SOLU, sayı: 9, s. 5.

(4) Mihri Belli burada asker - sivil aydın zümrenin «toplumsal kökemi gereği sosyalist devrime karşı olmasını olağan görürken, başka bir yazısında Türkiye'de asker-sivil aydın zümrenin «Sosyalist devrime karşı olması için, sınıf açısından bir neden», görmemesi ilginçtir. (Bkz: YÖN, sayı: 175, s. 11) Cezayir'de küçük burjuva iktidarı altında sosyalizme geçildiğini iddia etmek, elbette ancak bu ikinci görüşle bağdaşabilir.

(5) Mihri Belli, Türkiye'de Karşı - Devrim», TÜRK SOLU, sayı: 64, s. 17.

(6) Bkz: Mihri Belli, «Türkiye'nin Devrim Stratejisi», s. 5

(7) «Türkiye'nin Gerçeği», (başyazı), TÜRK SOLU, Sayı: 64, s. 3.

(8) Kemalizmi sadece küçük burjuvazinin özlemlerine cevap veren bir ideoloji olarak görmek te yanlış olur. Kemalizm millî burjuvazinin özlemlerine de cevap verir. Millî burjuvazinin ülkemizdeki zayıflığı, Kemalizme esas olarak bir küçük burjuva karakter vermiştir. Ancak Kemalizmi genel olarak, millî burjuvazinin ve küçük burjuvazinin siyasi akımı olarak değerlendirmek doğru olur.

(9) Bir yazar, bizim bir yazımızdaki («asker - sivil aydın zümre-

nin bugünkü ideologları, Kemalist devrimci çizginin bugünkü ideologları, nin kısalmış şekli olarak) «asker - sivil aydın zümrenin, Kemalist devrimci çizginin bugünkü ideologları sözlerinden «asker - sivil aydın zümre ile Kemalizmi eş anlamda kullandığımız neticesini çıkarmış (Bkz: Aydınlik Sosyalist Dergi, Sayı: 15, s. 213) ve bunun üzerine uzun uzadıya ahkâm kesmiş! Bizim asker - sivil aydın zümre ile Kemalizmi eş anlamda kullandığımız doğru değildir. Ama bu sayın yazarın kendisi, aynı yazısında, «Küçük burjuvazinin en bilinçli kesimini oluşturan Kemalistler,» (s. 191) derken; «esas mücadele işbirlikçileri Kemalistler arasında cereyan etmekte demek değildir bu.» (s. 206) derken; «Anti - emperyalist savaşın bu evresinde aktif rol küçük burjuvazinin en bilinçli kesimi olan Kemalistlere aittir,» (s. 215) derken ve yine «Bugün gerici kanadı bir yana, küçük burjuvazinin en bilinçli kesimi olan Kemalistler,» (s. 219) derken ayrı ayrı dört yerde, bizim işlediğimizi vehmetiği hatâyı işlemektedir. Elbette ki bu sayın bayın iddialarının ciddiye alınacak bir tarafı yoktur.

(10) Aydınlik Sosyalist Dergi, Sayı: 16, s. 300.

(11) Bu görüşü savunan, üstelik proletaryaya politik bilinç götürme yolu olarak işçilere, «Kemalizmin millî kurtuluşu niteliğini tekrar tekrar, anlatmayı öneren bir yazar (Bkz: Aydınlik Sosyalist Dergi, Sayı: 15, s. 209), bütün bu lâflardan sonra haklı olarak bir an durup şunları yazmak ihtiyacını duyuyor: «...Kısa bir hatırlatma yapalım. Millî bağımsızlık ve gerçek demokrasi için Amerikan emperyalizmine en sert bir şekilde mücadele verirken, bunu Kemalist devrimciler olarak değil, proleter devrimcileri olarak yapmaktayız.» Bu hatırlatma gerçekten yerindedir! Aksi halde, bu lâflardan küçük burjuva milliyetçiliği ile proleter devrimciliği arasında ne fark olduğu pek belli olmamaktadır!

(12) Mihri Belli, «Türkiye'de Karşı - Devrim,» s. 23.

(13) Bkz: «Radikal Köylü Hareketinin Gereği ve Ecevit,» TÜRK SOLU, Sayı: 70, s. 3.

(14) Mihri Belli, «Türkiye'de Karşı - Devrim,» s. 22.

(15) Millî Demokratik Devrim broşürü, s. 18.

(16) Aynı kişiler, Ecevit'in Kemalist sayılamayacağını, çünkü Kemalizmin tutarlı millî kurtuluşluk olduğunu savunurken, bir yandan da şu görüşleri savunmaktalar: «CHP'lilerin bugün ortaya attıkları «Büyük endüstri toplumu» sloganı da aslında Atatürk'ün çağdaş uygarlığa yetişme ve modernleşme isteklerinin yeni bir biçimidir.» (Aydınlik Sosyalist Dergi, Sayı: 15, s. 232 - 233.)

(17) Aydınlik Sosyalist Dergi, Sayı: 15, s. 216.

TMTF NE DURUMDA?

27 Mayıs 1960'dan sonra merkezî öğrenci örgütü olarak devrimci eyleme büyük ölçüde katkısı olan Türkiye Millî Talebe Federasyonu (TMTF) 1948'de, mevcut öğrenci kuruluşu MTTB'nin yapı olarak tam anlamıyla öğrenciyi temsil edemeyişi üzerine İstanbul Üniversitesi Talebe Birliği ve İstanbul Teknik Üniversitesi Talebe Birliği tarafından kurulmuştur.

İlerici bir öğrenci örgütü olarak defalarca gericilerin baskısına uğrayan TMTF, 1965'de ulke çapında başlattığı anti - emperyalist nitelikteki Petrol - petrol şirketine ve iktidarın ilgisini çekmiştir. İdari tedbirlerin yanı sıra, TMTF'ye tahsis edilen 200 bin liralık yıllık gelir kesilmiş, TMTF'i dünya çapında haklı bir şöret sahibi yapan Kültür Festivali'nin tahsisatı 100 bin lira da çeşitli nedenlerle yok olmuştur. Festival dışında tiyatro, folklor, trafik ve önemine ilerde de değineceğimiz turizm alanlarında uğraşan TMTF, turizm geliriyle devrimci nitelikte eylemlerini sürdürmüştür. Ancak mali tedbirlerle yetinmeyen işbirlikçi iktidar, TMTF'ye bağlı cemiyet ve birliklerde yapılacak yönetimlerin işbaşına getirilmesini sağlamaya çalışmıştır. 1967 Aralık ayında Adapazarı'nda yapılan 20. TMTF Genel Kurulu, Federasyona bağlı 8 birlik ve 12 cemiyetten 6 birlik ve tüm cemiyetlerin oyuyla devrimciler lehine sonuçlanmışken, Genel Kurulun açılışını üç hafta ertelettiren gerici 2 öğrenci birliği, devrimci arkadaşların İstanbul'a dönmelerinden istifade ederek açtıkları kongrede başkanlıklarını(!) mahkemeye de tescil ettirerek TMTF'nin Çağaloğlu'ndaki merkez binasına kuvvet zoruy-

la girmişlerdir. Yargıtay'ın kararı bozmasından sonra aynı mahkeme yeni bir delil ileri sürmeksizin kararında ısrar etmiştir. Şu anda Yargıtay'ın kesin kararı henüz ilân edilmemiş olmasına rağmen saltanatlarının son bulacağını hisseden TMTF Genel Başkanı Ekrem Özer ve yordakçuları, miras yedice harcadıkları 200 bin liralık Turizm gelirinin telâşına düşmüşlerdir.

MTTB'de bir arkadaşlarının öldürülmesinden sonra tamamen TMTF'ye yuvalanan Türkesçiler, «Ortak Pazara hayır», «Boğaz Köprüsüne hayır», «Millî Sanayi» gibi sloganlarla genç zihinleri bulandırma yoluna başvurmuşlardır. Diğer yandan aynı kişiler, Bilgiç grubuyla samimiyeti bilinen, Nurettin İspir'e her gece üst katta atış talimi yaptırmaktadırlar. Emperyalizmin hizmetinde sanat anlayışları, parasız oynadıkları çocuk tiyatrosuyla yalnız beden değil, düşünce şekliyle de saf Türk ırkı yetiştirme ideallerinin gerçekleşme umutlarına yardım etmektedir.

Bu arada, TMTF'yi finanse etme durumunda olan Turizm Müdürlüğü'nün 18 bin dolarlık dış borcunu pek iyi karşılamayan Kuzey Ülkeleri ve Almanya Delegasyonu 28 Ekim - 1 Kasım 1969'da Bruxelles'de yapılan ISTC (Uluslararası Talebe Turizm Konferansı) kongresinde, TMTF temsilcisinin üzerine hücum etmişlerdir. Kongre, sonunda iyi geçmiş göz önüne alınarak ihraç kararı hafifletilmiş, belli bir müddet zarfında borcunun ödeyemediği takdirde ihraç yoluna gidilmesine karar verilmiştir. İki yaz boyunca süren kötü yönetim sonunda Hollanda, İngiltere ve İsviçre (SSR) öğrenci kuruluşları bu yaz federasyona grup

göndermekten vazgeçmiş, devrimciler yönetiminde yılda 50 - 60'ı bulan grup sayısı bu sene 15'e düşmüştür. İç borçlar 350 bin lirayı bulmuştur. TMTF turizm yöneticileri pek de iyi sayılamayacak amaçlarla alacaklarını isteyen otel sahipleri tarafından aranmaktadırlar. 1969 yılının 200 bin liralık net kârının hesabını verecek durumda bir kişi yoktur. Turizm Müdürlüğü'nün personel, tur, dokümantasyon gibi kısımları kaldırılmış, turizmin bütün yetkisi Ekrem Özer ve yordakçuları dışında kimseye hesap verme mecburiyetinde olmayan bir müdürde toplanmıştır. Müdür, komando bozuntularına para temin edemediği takdirde hiçbir gücün kendisini orada tutamayacağını bilmektedir.

Özet olarak, emperyalizm-işbirlikçileri - feodal ağalar sacayağı öğrenci kuruluşlarını en iğrenç metodlarla maşası yapabilmıştır. Daha da kötüsü, bilimsel sosyalizme dayanarak verdiğimiz bugünkü savaş, millî demokratik devrimin anti-emperyalist mücadelesindeki somut örnekleri sloganlaştırıp kendi bulgularını gibi hak oyuna sunmağa çalışan yukarıdaki sacayağın maşaları, diğer kültürel faaliyetlerle de zihin bulandırıcı bir tutumdadırlar.

Tüm devrimci kardeşleri, Ekrem Özer, Nurettin İspir ve hempalarının oyununu somut örneklerle açığa çıkarmaya ve düzenbazlıktan uzak, amatör ve devrimci bir zihniyetle hep beraber çalışacağımız güne dek bu çabalarını aksatmamağa çağırırız.

Umberto Guglielmi
Timur Göral

Hakkı Keskin vatandaşlıktan çıkarılmak isteniyor

Batı Almanya'daki Türk işçi ve öğrencileri Almanya Türk Öğrenci Federasyonu Başkanı Hakkı Keskin'in vatandaşlıktan çıkarılmakla tehdit edilmesini nefretle karşılamışlardır. Egemen çevrelerin Batı Almanya'daki Türk öğrencilerinin başına diktiği beğisi Öğrenci Müfettişliği bundan bir süre önce devrimci arkadaşlarımızın onaltısının öğrencilikle ilişkilerinin kesilmesini (!) buyurmuş. Danıştay dört arkadaşımız dışında bu işlemi durdurmuştur. Bursları kesilen ve pasaportu uzatılmayan Hakkı Keskin, başarıyla son dönemine getirdiği öğrenimini bütün bu güçlülere karşılık bırakmamıştır.

1969 Kasım ayı içinde yapılan

ATÖF Genel Kurulu, Hakkı Keskin'i oybirliği ile yeniden başkanlığa getirmiş. Genel Kurul, bunu yayımlanan bildiriye müfettişliğin devrimci güçleri egemen çevrelerin çıkarlarına uygun bir şekilde sındırma çabalarının ATÖF devrimci eylemini hiçbir şekilde kısıtlıyamayacağına kanıt göstermiştir.

Millî(!) Eğitim Bakanı Orhan Oğuz'un Büyük Millet Meclisi kürsüsünden sıkılmadan dışarıdaki öğrencilerimize siyasal inanç ve eylemlerinden ötürü hiçbir baskı yapılmadığını haykırdığı sırada, Bakanlık, Hakkı Keskin'den üç ay içinde yurda dönmelerini istemiş, yoksa vatandaşlıktan çıkar-

ılacağı tehdidini savurmuştur. Batı Almanya'daki işçi ve öğrencilerimiz arasında büyük tepki uyandıran bu işlem ve bir bakanın Meclis kürsüsünden düpedüz yalan söylemesi, egemen çevrelerin devrimci mücadelenin kitlelere yayılması karşısında nasıl zavalı bir duruma düştüğünü apaçık ortaya koymuştur.

Yayımladığı bildiride bu konuya değinen ATÖF, Hakkı Keskin'in egemen çevrelerin «paşa gönlünü yapmak için, öğrenimini son devresinde bırakmayı düşünmediğini açıklamakta ve bu türlü davranışların Batı Almanya'daki devrimci işçi-öğrenci saflarını daha da çelikleştireceğini belirtmektedir.

Proleter devrimci hareketimiz

Aybar - Aren oportünizminin devrimci saflardaki etkisini geniş ölçüde yıldıktan sonra proleter devrimci hareketimiz yeni bir aşamaya girmiştir. Bu aşamada proleter devrimci hareketi sınıfsal temeline, proleteryaaya dayandırmak gereği her zamankinden daha çok duyulmakta, görevimizin işçi ve köylüler başta olmak üzere tüm milli sınıflara siyasi bilinç kazandırmak, onları örgütlemek, anti-emperyalist demokratik mücadeleye sokmak olduğu anlaşılmaktadır.

Böyle bir ortamda son tahlilde milli demokratik mücadelemizin yerinde saymasına yol açacak, Aybar - Aren oportünizminin görüşlerini yeniden öne süren bazı yanlış fikirler ortaya çıkmış, proleter devrimci çizgiye karşı ilkesiz birlik cephesi kurulmuştur. Genel olarak milli cephe politikasının kabul edilmesi, uygulanması, proleter sosyalizmiyle modern revizyonizm arasına çizgi çekilmesi, özel olarak da proleter devrimci örgüt ve küçük burjuva radikalleriyle ilişkilerimiz alanındaki yanlış görüşlerin eleştirilmesi, sağcı, gerici niteliklerinin ortaya konulması gereklidir. Çünkü bu yanlış görüşler eleştirilip devrimci saflardaki etkileri yok edilmeden milli demokratik hareketimizin yeni boyutlara ulaşması olanağı yoktur.

Proleter devrimci örgüt ve yanlış görüşler

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung düşüncesinin öngördüğü teorik, ideolojik, stratejik, taktik ve örgütsel ilkelere uygun olarak kurulan işçi sınıfı partisi proleteryanın en sağlam, en ileri unsurlarını bir araya getirir. Parti proleteryanın örgütlü öncü müfrezesidir. Sonuna dek proleteryanın çıkarlarını temsil eden parti, proleteryanın en yüksek örgütlenme biçimidir.

Proleter partisi aynı zamanda halkın çıkarlarını temsil eden tek örgüttür. Proleter partisi bütün meselelere proleteryanın ve geniş kitlelerin çıkarları açısından yaklaşır. Çünkü proleteryanın kendi nihai kurtuluşunu sağlamak için bütün insanlığı sömürden kurtarması gerekir.

Proleter partisinde işçi kökenli unsurlardan başka toplumdaki diğer sınıf ve tabakalardan gelme unsurlar da bulunur. Ama bu kişiler partiye diğer sınıfların temsilcileri olarak değil, proleteryanın temsilcileri olarak girerler. Proleter dün-

ya görüşünü benimserler. Parti, bu unsurların getirebilecekleri burjuva, küçük burjuva önyargılara karşı kesin ve sürekli bir mücadele yürütür, onları eğiterek ideolojik bir yeniden biçimlendirmeden geçirir. Bu kişilerin partiye girişi partinin proleterya partisi olma durumunu değiştirmez.

Şimdi Aybar - Aren oportünizminin görüşlerini tekrarlayan, parti kavramını yozlaştıran bir sağ görüş ileri sürülmeye başlamıştır. Türkiye gibi bir ülkede proleter devrimci teoriyi klavuz edinen örgüt sadece şehir ve köy proleteryanının değil, aynı zamanda yoksul köylü yığınlarının öncü müfrezesi olan bir siyasi örgüt olmak zorundadır. (Aydınlık Sosyalist Dergi Sayı 15, s. 176). Sadece işçi sınıfının değil, sadece köy proleterlerinin değil, aynı zamanda yoksul köylülerin de öncü müfrezesi olan proleter devrimci teori ile silahlanmış sosyalist örgüt. (Devrimci Tıp Haberleri Sayı 5, s. 1-2). Proleteryanın ve yoksul köylülüğün öncü müfrezesi görevini yerine getirecek siyasi örgüt. (Aydınlık Sosyalist Dergi Sayı: 16, s. 243). Bunların sonucunda şu yargıya varılmaktadır: "Türkiye'de hem proleteryanın hem bu sınıfla tarihi kader birliği durumunda olan yoksul köylülerin de devrimde hegemonyasından, yani, proleter - yoksul köylü (emekçi) hegemonyasından söz edilmelidir." (Aynı dergi, Sayı 15, S. 176)

Bu iddiaların bilimsel sosyalizme uzaktan yakından hiç bir ilişkisi yoktur. Bilimsel sosyalizm bağımsız bir proleter partisinin gerekliliğini ve proleteryanın öz örgütünün ideolojik, politik, örgütsel bağımsızlığını korumasının ne denli önemli olduğunu belirtmiştir. Kendi ideolojik, politik, örgütsel bağımsızlığını korumayan bir parti sosyal - demokrat, revizyonist bir parti haline gelir, şunun bunun kuyrukçuluğunu yapmaktan öte bir işe de yaramaz. Proleterya kendi politik hedeflerini gerçekleştirmek istiyorsa, kendi bağımsızlığını her ne olursa olsun korumalıdır. Bunu anlamak için Lenin'in Ne Yapmalı, Bir Adım İleri İki Adım Geri, gibi kitaplarına bir göz atmak yeter de artar bile!... Stalin'in Leninizm'in İlkeleri'nde ve diğer yazılarında anlattığı parti, proleteryanın öncü müfrezesidir. Mao Zedung'da da bu kavram aynı şekildedir: PROLETERYANIN ÖNCÜ MÜFREZESİ.

Bunları bilen bazı çevreler, sağcı

görüşlerine dayanak (!) bulabilmek için Çin Komünist Partisi'nin ve Arnavutluk Emek Partisi'nin hem proleteryanın, hem yoksul köylülüğün öncü müfrezesi olduğunu (!) ileri sürmeye başlamışlardır. Çok tuhaf doğrusu! Hem modern revizyonizme karşı tavır almayacak, hem de modern revizyonizme karşı proleter sosyalizmin bayraktarlığını yüklenmiş bu iki partiden, kendi sağcı, revizyonist görüşlerine dayanak arayacak, Mao Zedung şunları söyler. "İnkılap sahnesine çıkmalı beri Çin proleteryanı kendi öz inkılapçı partisinin önderliği altında bulundu. (Altını biz çizdik - Yeni Demokrasi S. 97). Bu çift inkılapçı ödevin başarılmasında önderlik Çin proleteryanına, Partimize düşüyor. (Altını biz çizdik. Aynı kitap S. 105). Bu durum, proleteryanın ve onun partisinin politik önderlik etme sorumluluğunu artırır. (Altını biz çizdik - Selected Works V. 1, p. 274) 1924 - 1927 devriminin başarısızlık nedenini belirtirken, Çin proleteryanının ve bu proleteryanın siyasi partisinin inkılapçı tecrübesi henüz azdı. Nihayet Japonya'ya karşı milli tek cephede proleteryanın ve Partimizin önderliğinden ötürü bütün millet birleşti. (Altını biz çizdik - Yeni Demokrasi S. 98) demesi Çin Komünist Partisinin proleteryanın öncü müfrezesi olduğunu belirtmektedir. Aynı şekilde, Arnavutluk proleter devrimcilerinin yazılarında "proleter partisine yabancı görüşlerden (History of the PLA, p. 121) Naim Frasherli Publishing House, Tirana), işçi sınıfının Marksist - Leninist partisinin (p. 175) bahsetmeleri, devrimci partilerde fraksiyonlara izin verilemeyeceğini, verilirse, sonuçta onu proleteryanın örgütlü Marksist - Leninist öncüsü (Altını biz çizdik) yapan ilke ve esasları reddetmiş olur, (Let the Storm of Revolution Burst Out Powerfully, p. 10 Tirana) demeleri Arnavutluk Emek Partisinin de Proleter Partisi olduğunu göstermektedir.

Görülüyor ki, parti hem proleteryanın hem yoksul köylülüğün öncü müfrezesi değil, proleteryanın öncü müfrezesi olacaktır. Gelelim, proleterya - yoksul köylü (Emekçi) hegemonyasına. Bu tez de yanlıştır. Yoksul köylülüğün devrimde önderliğinden bahsetmek, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung düşüncesine tümünden karşıdır. Hem de bunun nedenlerinden biri olarak "yoksul köylülüğün proleteryadan bile daha kötü durum-

da bulunmaları'nın (Aydınlık Sosyalist Dergi Sayı: 15, S. 176) gösterilmesi tamamen saçmadır. Proleter devrimcisi bu konularda bir yargıya varırken, yalnız yıllık gelire bakmaz, mülkiyet ilişkisine de bakar. Hem beyler hani sizler Aybar oportünizmine karşıydınız? Aybar da köylülere "Sizler en fukarasınız, onun için en devrimcisiniz." diyordu. Aybar'ın söylediklerini tekrar öne sürmek devrimci bir tavırmıdır? Devrimci hareketimizi baltalama anlamını taşımaz mı bu?

Proleter devrimci örgüt neden hem proleteryanın, hem yoksul köylülerin öncü müfrezesi değildir? Neden devrimde proleter - yoksul köylü önderliğinden bahsetmek proleter sosyalizmine aykırıdır? Bunun nedeni, köylülerin küçük çapta üreticiler oluşudur. Köylülerin bu durumu onların dar politik görüşe sahip olmalarına yol açar. Örgütlenme ve disipline girme yetenekleri azdır. Bu nedenle proleter örgütün yoksul köylülerin de öncü müfrezesi olduğunu savunmak onların dar görüşlülüğünü Partiye sokmak demek olur. Proleter olmayan ideolojilerin, eğilimlerin yaygınlaşmasına, etrafı kaplamasına yol açar bu. Nitekim, bu nedenle Mao Zedung, "Komünist Parti örgütü Dördüncü Kızıl Orduda Parti doğru çizgisinin uygulanmasını engelleyen, proleter olmayan altını biz çizdik-bazı fikirler vardır." (On Correcting Mistaken Ideas, Selected Works, V. I p. 105) demiş ve bunların düzeltilmesi için derhal tedbir alınması gerektiğini belirtmiştir. Proleter - yoksul köylülüğün öncü müfrezesinden bahsetmek, sağ görüşün "Bu proleteryanı müttetikleri ile birbirine karıştırmak değildir, (Aydınlık Sosyalist Dergi sayı 15 s. 176) demesine rağmen müttetiklerle kendimizi birbirine karıştırmak demektir. Mao Zedung, Lenin ve Stalin'de olduğu gibi, "yeni proleterya ve küçük burjuvazi en yakın dosttur, (Teori ve Pratik, s. 138) der, hiç bir şekilde onları proleteryaaya özdeşleştirmez. Proleter - yoksul köylü (emekçi) önderliği iddiası da en azından proleter - yoksul köylü partisi kadar yanlıştır. Çağımızda devrim ancak proleterya önderliğinde gerçekleştirilebilir. Devrimin başarıya ulaşması için proleter partisinin tek başına mutlak ideolojik, politik, örgütsel önderliği şarttır. Köylülük milli demokratik devrimin temel gücüdür. Ama küçük üretici karakterleri, onları devrimde önderlik etme ye-

durdurulamaz

Ali Kaplan-İsmail Kaplan

teneginden yoksun bırakır. Mao Zedung'un deyişiyle «İşçilerin önderliği olmadan köylü mücadelesi her zaman başarısızlığa uğrar». (Selected Works, V. 1. p. 123) Milli demokratik devrimde önderlik işçi sınıfına, onun partisine düşer. Milli demokratik hareketlerin devrim niteliği kazanması isteniyorsa, dar görüşlülükten, bencillikten en uzak örgütlenme ve disipline girme yeteneği en fazla, politik bakımdan en uzak görüşlü, dünya devrimci hareketlerinin tecrübelerinden faydalanmayı becerebilen işçi sınıfının ve onun partisinin önderliği şarttır. Sadece proleterya kendi önderliğiyle köylülüğün ve küçük burjuvazinin dar görüşlülüğünü yenebilir, onları devrim yolunda ilerletebilir. Milli demokratik devrimden sosyalizme barış içinde geçiş, işçi sınıfının önderliğine bağlıdır.

Gerçi bazılarına göre «Asya kıtasının ta öbür ucundan», bir kişidir ama, biz «Proleter önderliği devrimde zafer için tek anahtardır.» - altını biz çizdik - (Selected Works, V. 1. p. 122) «Bu devrimci sav a v a ş, onun üzerinde mutlak bir önderlik kuran Komünist Partisi tarafından yönetilmektedir. Bu mutlak önderlik, devrimci savaşın sonuna dek sıkıca sürdürülmesini sağlayan en önemli koşuldur.» - altını biz çizdik - (Strategy in China's Revolutionary War, aynı eser, p. 192). «İçinde bulunduğumuz çağda, proleteryanın ve Komünist Partisinin önderliğine sahip olmayan, ya da bu önderliğe karşı olan, her devrimci savaş kesinlikle yenilgiye uğrar.» - altını biz çizdik - (aynı yazı p. 192). «Çin acil bir şekilde burjuva demokratik devrime muhtaçtır ve bu devrim sadece proleter önderliği altında tamamlanabilir.» - altını biz çizdik - (Why Is It That Red Political Power Can Exist in China? aynı eser p. 64)

Örgüt ve devrimde önderlik konusunda sağ bir tutuma sahip çevrelerin küçük burjuva radikalizmine bel bağlayışı da ilginçtir. Şöyle denilmektedir: «Türkiye toplumu devrim yolunda ilerleyecekse proleterlerin ve yoksul köylülerin öncü müfrezesi durumunda bir Emekçi Sosyalist örgütün, şehir küçük burjuvazisinin ve köylülüğün yoksul köylüden gayri katları kucaklayan küçük burjuva örgütleriyle-altını biz çizdik-devrimci güçbirliğini gerçekleştirmesi zorunludur. (Aydınlık sosyalist dergi sayı 15 s. 176) Küçük burjuva radi-

kallerine bel bağlayan bu görüş yanlıştır: Proleter sosyalistleri hiç bir zaman köylülüğün yoksul köylüden gayri katlarını ve şehir küçük burjuvazisini örgütlemeyi küçüklemezler.

Köylülüğün önemli bir bölümünü ve şehir küçük burjuvazisini örgütlemeyi başkalarından beklemek, onların önderliğini küçük burjuva radikallerine teslim etmek, «sen sensin ben de ben», anlayışının doğal bir sonucudur. Ama proleter devrimcileri «sen sensin, ben de ben», anlayışında değillerdir. Aksine bu yanlış görüşü eleştirirler, sağcı niteliğini göz önüne sererler.

Milli Cephe Politikası

Milli demokratik devrimde temel politika milli cephe politikasıdır. Milli cephe politikası Marksizm-Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin öngördüğü, tek doğru politikadır. Milli cephe politikası işçi sınıfı önderliğinde bütün anti - emperyalist, anti - feodal, demokratik sınıf, tabaka ve zümrelerin oluşturduğu milli demokratik cepheyi kurma politikasıdır. Milli cephe politikasının önümüze koyduğu görevler işçi sınıfını ve başta köylülük olmak üzere bütün milli sınıfları bilinçlendirmek ve örgütlemektir. İşçi sınıfına bilinç vermek, örgütlemekle diğer milli sınıfları bilinçlendirmek, örgütlemek birbirleriyle çelişen görevler değildir. Çünkü «işçi sınıfına bilinç vermek için ne yapmalıdır?» sorusunun cevabı: «sadece işçi sınıfına değil, bütün milli sınıf ve tabakalara gitmek gereklidir. Bugün Türkiye'de proleter devrimcilerinin işçi sınıfı dahil tüm milli sınıflarla ilişki kurmak, onları bilinçlendirmek ve örgütlemek için ellerinde bulunan en güçlü silah İŞÇİ - KÖYLÜ'dür. İşçi - köylü gazetesi proleter devrimcilerinin gözlerinin bebeği gibi korumak zorunda oldukları bir organdır. Çünkü İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi proleter devrimci hareketin şimdiye dek yaptığı en olumlu en yararlı çalışmadır. Her «devrimciyim», diyenin görevi işçi - köylü'yü yaygınlaştırmak, daha geniş bölge ve kitlelere ulaştırmak olmalıdır. Bazılarına «işportacılık, gazete dağıtıcılığı», diye küçümsenen bu gazetenin ne denli yararlı olduğunu kitlelerle ilişki kuranlar bilmektedir. Emperyalizm, işbirlikçiler ve Aybar - Aren oportünizmi tarafından satırılmaması için çaba gösterilir-

ken işçi - Köylü gazetesinin satılmasına engel olmak devrimciliğe sığmaz. Bir devrimci her şeyden önce kendisiyle emperyalizm arasına çizgi çekmelidir.

Milli Cephe Politikasının uygulanması

Proleter sosyalistlerin milli cephe politikasını uygularken uydukları ilke hem birlik, hem ayrılık (bağımsızlık) ilkesidir. Proleter sosyalistleri emperyalizme ve işbirlikçilere karşı müttefikleriyle ilişkilerini sağlamlaştırırlar, onlarla birlik olurlar. Aynı zamanda ayrılık (bağımsızlık) ilkesine de riayet ederler. İdeolojik, politik ve örgütsel bağımsızlıklarını korurlar. Sağ görüşün yaptığı gibi kenidleriyle dostlarını birbirlerine karıştırmazlar, arada bir ayırım olduğunu bilirler. Partinin proleter niteliğini kaybetmesine, bu yolda çaba gösterilmesine karşı çıkarlar. Proleter sosyalistlerinin küçük burjuva radikalleriyle olan ilişkilerine gelince, bu ilişki hem dostluk, hem mücadele ilişkisidir. Anti - emperyalist, demokratik mücadelede onlarla dostluk politikasını güderken, onların bu mücadelede tutarlı olmalarını sağlamak ve işçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel önderliğini sağlamak için mücadele ederler.

İlkesiz birlik cephesinden bazı unsurlar «sen sensin, ben de ben» diyerek dostlarımızla aramızdaki mücadeleyi gözden kaçırmıyorlar, sonuçta hep dostluk, mücadele yok biçiminde sağ bir politika güdüyorlar. Gene ilkesiz birlik cephesinden diğer bazı unsurlar dostlarımızla aramızdaki mücadelenin halk arasında bir mücadele olduğunu unutuyorlar, halk arasındaki mücadelelerde kullanılacak tek doğru metodu, eleştiri, tartışma ikna metodunu küçümsüyorlar. Halk arasındaki bir mücadeleyi, zor kullanma yöntemini önererek, bizimle düşman arasında ki bir mücadele haline getiriyorlar. Sonuçta dostları düşman ilan eden, «hep mücadele dostluk yok» biçimindeki görünüşte sol, özünde sağ bir politika uyguluyorlar. Proleter sosyalistleri her iki görüşe de karşıdırlar. Proleter devrimcileri müttefiklerimizle aramızda bir mücadele olduğunu unutmadıkları, tümünden barış ilan etmedikleri gibi, bu mücadelede kullanılacak metodun sadece ve sadece eleştiri, tartışma, ikna metodu olduğunu bilirler.

Önderliği kazanmak için çok çalışmak gerekir

Milli cephenin gerçekleşmesi için bilinçli ve örgütlü işçi sınıfıyla, bilinçli ve örgütlü müttefik sınıfların bulunması gerekir. Milli demokratik cephe iki türlü ittifak söz konusudur. Bu ittifaklar da işçi - köylü temel ittifakı ve bu temel ittifak üzerinde bütün milli sınıfların ittifakıdır. İşçi sınıfının milli demokratik devrimde önder olabilmesi için köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin gönüllü olarak onun önderliğini kabul etmesi, proleteryanın öncü kesiminin komutlarına uyması gerekir. Proleterya önderliğini nasıl kabul ettirir? Her şeyden önce proleteryanın öncü kesiminin tarihsel gelişimlere, ülkenin içinde bulunduğu koşullara uygun temel sloganları ortaya koyması, sonra da her olayda, her somut durumda özel politik tedbirler alması, çalışma yöntemleri gösterip uygulaması gerekir. Bundan başka proleteryanın ve onun öncü müfrezesinin her zaman en uzak görüşlü, en kararlı, en fedakâr olması, sözleriyle eylemlerinin uygun olması, hangi milli sınıf ve zümreye yapılırsa yapılırsa her türlü haksızlığa karşı çıkması, onların çıkarını korumada herkesten önde olması gerekir. İşçi sınıfı bu ilkelere uyduğu, kitlelerle bağlarını güçlendirdiği, kitle çizgisini uyguladığı, emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı en tutarlı olduğu zaman milli sınıflar onun önderliğini kabul edeceklerdir. Önderliği kazanabilmek için uzun ve zorlu bir mücadele vermeye gerektiği açıktır. Buna karşılık saflarımızda şimdiden önder olduğumuzu iddia eden, yürütmek zorunda olduğumuz mücadeleyi belirtmeyen kendiliğindenci görüşler vardır. Bu görüşlerin eleştirilerek, yanlışklarının belirtilmesi gerekir. Unutmayalım ki bizler başarıya ancak önümüzdeki görevleri iyi değerlendirerek ulaşabiliriz, onları gözden kaçırarak değil. Her arkadaşın çetin bir mücadelenin gerekli olduğu bilincine varması şarttır.

Proleter devrimci hareketimiz, gelişimini engellemek, yozlaştırmak isteyen tüm eğilimleri aktif mücadeleyle ayakta duramaz hale getirecek, devrimci saflardan silecektir. Bu inancımızı Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi geçeriinden alıyoruz.

YAŞASIN DEVRİMÇİ İLKELER ÜZERİNDE BİRLİK!

KAMBOÇYA DENEYİ:

Emperyalizme karşı kesin tavır almak zorunludur

Emperyalizmle zaman zaman uzlaşmağa çalışmak, emperyalizmin ülke içindeki ajanını en yüksek mevkilere çıkartmak, emperyalizme karşı kararlı bir tavır almayarak kıvrımın sonucu geçen hafta içinde Kamboçya Devlet Başkanı Sihanuk'un başına gelen olaydır. Sihanuk, Başbakanlık ve Başbakan Yardımcılığına getirdiği iki Amerikan ajanı eli ile ülke dışında iken devrilmştir.

Güney Doğu Asya halklarının verdikleri yiğitçe savaş sonunda yenik düşen emperyalizmin imzalamak zorunda kaldığı Cenevre Anlaşması Kamboçya'ya bağımsızlık sağlıyordu. Aslında 1863'ten 1948'e kadar Fransız sömürüsü altında kalmış olan Kamboçya, görünüşte 1948'de bağımsızlığını kazanmıştı. Ancak gerek doğal kaynakları, gerekse Vietnam'da devam eden kurtuluş savaşı onun daha bir süre yeni sömürgecilik altında bağımlı kalmasına yol açmıştı.

Kamboç halkı, Ho Chi Minh ve Çin Hindî proletaryası önderliğindeki savaşa da katılmış ve Fransız emperyalistlerinin yenilgisinde önemli rol oynamışlardı.

Bağımsızlığı 1954 anlaşması ile onaylanan Kamboçya o zaman ki başbakan Prens Sihanuk yönetiminde yeni bazı çabalara girişti. Sihanuk bir yandan ülkedeki feodalitenin kökünü kazımağa çalışırken, bir yandan da feodaliteye dayanarak yerini korumağa çalışıyordu. Sihanuk babasının ölümü üzerine tahta geçti. Ama kısa bir süre sonra tahttan feragat edip, seçimle kendisini devlet başkanlığına getirdi. Ülkesinin iç çelişkilerini kendi çelişik durumu yüzünden yenemeyen Sihanuk, Saraylılardan ve feodalierden kurulu meclis aracılığıyla feodaliteye son verme ve bir toprak reformu yapma çabasına girişti.

Ama bu çelişkiler doğal olarak bunu da engelledi. Öte yandan Güney Doğu Asya'da gelişmekte olan yeni milli kurtuluşçu hareket Kamboçya'da da yeni yankılara yol açıyordu. Bunun sonucu olarak ortaya Kızıl Kmerler çıktı. (Bugün Kamboç toprakları üzerinde Orta Çağ'da bir devlet kurmuş olan Kmerler adını alan Kızıl Kmerler hakkında eski sayılarımızda bilgi vermiştik - Türk Solu)

Kmerler, ülke içindeki çelişkilerin ancak proletaryanın ideolojik, örgütsel ve siyasi öncülüğünde verilecek bir mücadele ile gerçekleşebileceği inancındaydılar. Bunun için bir halk savaşı başlattılar. Hızla yayılan mücadele sonun-

da Kmerler kırık alanlarda büyük başarılar elde ettiler. Düzenli olarak yayın yapan Kmer radyosu her geçen gün yeni zaferlerin haberini dünyaya yayıyordu. Kmerlerin gelişen mücadelesi Sihanuk'u sağa itti. Amerikan ajanı olduğu açıkça bilinen Lon Nol'u başbakanlığa kadar getirdi. Başbakan Yardımcısı yaptığı Sirik Metak da Amerikan ajanıydı.

Sihanuk, özellikle Güney Doğu Asya'da gelişen mücadeleye karşısında yani Vietnam savaşının yaygınlaşması ve kuzey-güney ik-

Prens Sihanuk

mal yolunun Kamboçya üzerinden geçmesine karşı protestolar yağdırırken, bir yandan da Güney Vietnam Geçici İhtilal Hükümetini tanımakta çok hızlı davranıyordu.

Aynı biçimde Çin Halk Cumhuriyeti ile olan iyi ilişkilerini korumaya çalışırken, aynı biçimde sık sık Washington'a gitmekten de çekinmiyordu. Ancak emperyalizm kendisi ile kendi kaşınını uzlaştırmaya çalışan Sihanuk'un tutumunu onaylamıyor ve müsait bir zamanda onu değiştirmeğe hazırlanıyordu.

Bunun için birinci adım 1969 Ağustos'un da atıldı ve Lon Nol ile Sirik Metak başbakan ve başbakan yardımcılığına getirildiler. Bundan sonra da hızla ülkedeki önemli noktalara sağcılar getirildi. Sağcılar açıktan açığa anti-emperyalist hareketlere karşı çıkıyor, Vietnam halkına yardım edilmesini istemiyordu.

Son olarak Sihanuk'un Moskova ve Pekin'i ziyaret etmek üzere ülkeden ayrılmasını fırsat bilen sağcılar harekete geçerek CIA pla-

nın uygulamaya geçtiler.

Parlamentonun onayı alınarak gerçekleştirilen darbe sonunda ülkede bulunan bütün Vietnamlular hakkında takibat yapılacağı açıklanan ilk karar oldu. Daha sonra bütün ilericileri tutuklamağa başladılar. Gelen haberlere göre, sağcılar başkente duruma hakim gibidirler.

Pekin'e giden Sihanuk ise sürgünde bir hükümet kurmak isteğini açıklamıştır. Ancak Kamboçya'nın geleceğini belirleyecek olan Kamboç halkının kararlı mücadelesidir. Ülkenin kuzeyinde gelişmekte olan savaş Kamboç halkına gerçek kurtuluşu getirecektir.

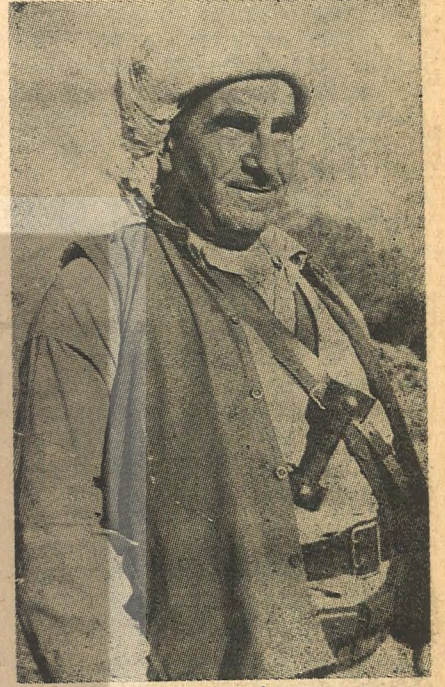
Emperyalizmin çabaları Orta-doğu'da

boşa gitti

Emperyalizmin en yaygın uyguladığı taktiklerden biri de anti emperyalist güçleri bölmek, hatta mümkünse birbirlerine düşürmektir. Emperyalizm bu uğurda her zaman elinden geleni yapmıştır. Biafra'da geniş kitlelerin hoşnutsuzluğunu kullanan Nijerya gibi, Afrika'nın nüfusça en kalabalık en zengin imkânlarla sahip bir ülkesini uzun bir süre önemli bir savaşla uğraştırmayı başarmıştır. İle rici Patrice Lumumba'nın karşısına tröstlerin uşağı Çombe'nin Katangasının çıkartıldığı unutulmamalıdır. Emperyalizm benzer bir oyunu güney Sudan'da çevirme çabasıdır. Ancak bütün çabalar boşunadır. Dünya devriminin ilerlemesi için konulan engeller boşunadır. Kısa bir zaman içinde halklar gerçek düşmanlarının onları birbirine düşürmeye çalışan emperyalizm olduğunu görmekte, güçlerini birleştirmekte ve emperyalizme karşı mücadeleye girişmektedirler.

Zaman zaman kanlı olaylar içinde yaşayanlar için acı anılarla dolu bir iç savaş dönemi daha kapanmakta, faşist, asimilasyonist politika dünyanın bir diğer noktasında daha mahkum edilmektedir. Kürt halkının varlığını kabul eden Baas hükümeti, bundan böyle Kürtlerin de nüfusları oranında devlet yönetimine katılmasını onlar için Kürtçe öğretim yapacak okullar, radyo istasyonları açılmasını kabul etmektedir.

Ayrıca, bu anlaşmada hangi bölgelerin kime ait olduğunu tesbitinin uluslararası kurula veril-

Barzani

mesi, her iki tarafın da iyi niyetli olduğunun bir diğer kanıtıdır.

Arap ve Kürt halklarının arasında varılacak bir anlaşma, Irak silahlı kuvvetlerinin, hatta belli de bazı Kürt birliklerinin İsrail sınırına gönderilmesini mümkün kılacaktır.

Bu birlikler, emperyalizm ile anti-emperyalist güçler arasında Orta Doğu'da yapılacak nihai çarpışmanın alanı olan Filistin'de ilericilerin durumunu güçlendirecektir.

Ancak, bütün bunların gerçekleşebilmesi için varılan bu anlaşmanın uygulamasının eksiksiz olması zorunludur. Bu güç görevin yerine getirilmesi işi dokuz üyeli bir kurula verilmiştir. Irak Devrim Konseyinin kararı ile kurulan kurulun adı Barış Komitesi'dir. Irak Baas Partisi Yönetim Kurulu üyesi ve Irak Devrim Konseyi üyesi Murteza Hadisi başkanlığındaki kurulda, Adalet Bakanı ve Irak Komünist Partisi üyesi Aziz Şerif ile Bağdat Garnizon Komutanı General Sadun Kahidan yanı sıra üç Arap temsilci daha vardır. Kürt temsilcileri ile Arap-Kürt görüşmelerine katılmış olan Nuri Saviş ve Dara Tefvik ile Nafiz Celal, Muhammet Mahmut, Abdurrahman Şamim Abdül-Celil'dir.

Bu kurulun çalışmaları sonunda 11 Mart anlaşması gerçekten uygulanabilirse, emperyalizm Orta Doğu'da çok zayıf kalacak ve dünya halkları yeni bir başarı daha elde etmiş olacaklardır.

Bu raporun ilk satırları 17 Ocak 1970 tarihinde yazılmıştır. Ama Lefke'deki çıbanın kökü, zamanın akıntısı içinde çok derinlere, çok eskilere dayanır... Bizi bu raporu hazırlamaya sevkeden de, zamanın akıntısı içinde beslenip, patlayıcı bir dehşetle büyüyen bu eski çıbandır.

Amacımız, çıbanı sorumsuz neşter darbeleri ile eşelemek, sızıyı artırmak değildir. Lefke'deki sızının şansasyon kaldıran yönü yoktur. Amacımız, gazeteci sömürüsüne kaçmadan, bu çıbanı objektif çizgilerle ortaya koymak ve bu çıban için şifa yolları önermektir.

Yaptığımız araştırmalarda, Türk toplumunun var olma davasını hiçe sayan tüzel ve özel kişilerin bu

larla atılan manşetlerdi! LEFKE OLUYORDU...

Lefke niçin ölüyordu?..

Lefke'de işçi işsizdi. Topraklar çoraklaşmakta, tarım her gün biraz daha ölüme gitmekteydi. Çorak topraklar üzerinde hayvanların maden tozu zehirlenmesinden öldükleri söyleniyor, moden ocaklarında patlayan dinamitlerin evleri her gün biraz daha fazla yıkma götürdüğü iddia ediliyordu. Ve bu panorama içinde, zümreler birbirlerine düşüyordu.

Hazırlanan senaryo, çıkarların daha kolay ve daha ucuza elde edilmesi için sömürülen zümrelerin birbirine düşürülmesini öngörmekteydi.

Oteyandan «Benim işime neden son veriliyor?..» diye soran Türk

riyi seçmeliyiz. İkisi içiçe yürümez... gibi iddialara karşıyız. Lefke bugün ne tarımdan vazgeçebilir, ne de endüstriden.

Bunu nasıl başarabiliriz?

Önce tarımcının durumunu ele alalım:

Tarımcının başlıca şikâyeti maden tozları dolayısıyladır. Lefke'de tozlanmadan etkilendiği ileri sürülen alanlar, A-B-C diye üç bölgeye ayrılmıştır. Çizelgeye göre: A Blok Ksero'dan gelen tozun etkisi altındadır. Bu blok, kuzey kesiminde, Lefke - Peristeronari Yolu ile Lefke - Ksero asfaltına kadar uzanan bölgeyi kapsamaktadır. C Blok ise Lefke - Ksero asfaltının üst başından, Lefke Yakıt Alanına kadar uzanan bölgeyi kapsamaktadır.

bölge ziraat memuru o kesimleri dolaşır, tozun «az», «orta», ve «çok» olduğu yerleri tesbit eder ve eldeki ölçülere göre listeleri hazırlardı. Ama ne ödeme!.. Listelere bir göz atıldığı zaman rakamların çoğunlukla «tavan»,a değil, «taban»,a yakın oldukları görülürdü.

1969'da verilen 1968 tazminatı, toz miktarında geçen yıllara oranla artış olduğu tesbit edildiği halde çok daha az bir miktardı. Üstelik C bölgesinin daha işin başında bertaraf edilmesi, Lefke'nin geniş bir kısmının ödemeden muaf tutulması, memnuniyetsizliği son haddine getiriyordu.

Lefkoşa'dan teknik elemanlar getirilip mevcut koşulların yeniden gözden geçirilmesi hususunda Lefkelilerin yaptıkları yazılı müracaatlar hep neticesiz kalıyordu.

Görüleceği gibi C.M.C. bir taraftan tabana yakın ödeme yapmakta diğertirken, Lefkoşa da yardımcı gerektiği şekilde ve zamanında sağlayamıyordu.

Nihayet 1968'in sonbaharında teknik bir hakem heyeti toz konusunu ele almıştır. Aralarında Rum üyelerin de bulunduğu bu heyet, önce civar Rum köylerine giderek sorunu çözdü. Ertesi gün Rum üyelerden yoksun olarak Lefke'yi ziyaret eden heyet mensupları kasabandan elleri boş döndüler. Ve boş elle dönmeyen nedeni de açıklanmadı.

Şimdiki durum şu :

Üretici, «maden tozu, ağaç ve sebzelerimizi mahvediyor. Bu işi ancak mahkeme temizler», derken, C.M.C., «bizce toz yoktur. Varlığı ispatlansın, tazmine hazırız», şeklinde konuşuyor.

Ve bizim önereceğimiz formül:

Üretici, teknik elemanlarca hazırlanacak, bütün Lefke'yi derece derece kapsayan bir tazminat çizelgesini C.M.C.'ye yeniden teklif etmeli. Çizelgenin reddi halinde, yine bu teknik heyetin tesbit edeceği dönemlerde ağaç ve sebzelerin yıkılması önerilmelidir. Ancak, bunlara «geçici bir tedbir», nazarıyla bakılmalıdır. İşin özü, dış ülkelerden bir uzman kelbi ile tozun var olduğu iddia edilen zararı tespit ettirmektir ki, bahçeciler bu konuda kendi keselerine dayanmalıdır. Dönüm başına ödeyecekleri belli miktarların büyümesi ile bu iş pekâlâ yapılabilir. Dönüm başına ödeyecekleri belli miktarların büyümesi ile bu iş pekâlâ yapılabilir.

Bu ayırım, o zamanın Lefkoşa, Tarım - Veteriner ve Su İşleri Dairesi Başkanı tarafından yapılmış ve her kesime ne miktar toz parası tazminatı ödenebileceği de yine aynı şahıs tarafından tesbit edilen listelerde belirtilmişti.

Ne var ki, üretici tesbit edilen tazminatları beklenenden çok düşük bulmuş ve yaptığı itirazlarla tazminatların yükseltilmesini sağlayabilmişti. Yine bu paraları, Lefkeliler geçici bir süre için ağaçları yıkama masrafı olarak alacak ve asıl tazminatını, dış ülkelerden getirilecek tarafsız bir uzmanın vereceği rapora dayanarak isteyecekti.

1965 ve 66 yıllarının paraları 1967 şubatında ödenmiştir. Ancak bu ödeme sadece A ve B bölgelerini kapsıyor, C Bölgesi, «tozdan etkilenmediği», gerekçesiyle ödeme dışında bırakılıyordu. Kaldı ki, Lefke'nin büyük bir kısmı bu muameleye tabi tutulmuyor, buralarda tozun mevcudiyeti bir türlü kabule yanaşılmıyordu.

Nasıl yapıyordu bu ödeme?.. Ödeme yıllık. Yaz aylarında

davada önemli roller oynadıklarına, kişisel çıkarların bu davayı çığırından çıkardığına tanık olduk. Bu davada öyle kişilerin öyle serüvenine tanık olduk ki, çoğu zaman hayretten ağızımız açık kaldı.

Fakat herkes müsterih olabilir: Biz burada kişilerin rolleri üzerinde durmayacak, kişileri suçlamayacağız.

Dedik ki, «bu raporun ilk satırları 17 Ocak 1970 tarihinde yazılmıştır...»

17 Ocak tarihinde Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri Federasyonu TURK-SEN, olağan bültenlerinden birini daha yayınladı. Bülteninde, Lefke Maden Ocaklarında çalışan 77 Türk işçisinin daha işine son verildiği bildiriliyordu. «İstihdam çıkmazındaki Türk Toplumunu için 77 yeni işsiz...»

Olay bir işsizlik buhranı olarak kabul edildi, buhrana bu kabullenişle bakıldı. Bu kabullenişin gazete sütunlarındaki değeri, üç sütunluk bir haberdirdi.

Fakat işsizlik haberinde, bizi araştırmaya sevkeden belirtiler vardı. Bu belirtilerin üzerine yürüyünce, kendimizi tüm toplumu ilgilendiren çok yönlü bir buhranın içinde bulduk. Gördük ki, Türk işçisinin kalp para gibi harcanmasının yanı sıra, Lefke'de Türk Toplumunun Toprak Politikası iflâs ediyor, savunmanın ekonomik cendere içinde eritilmesi ile Lefke Bölgesi silinmeye, ekonomik baskılarla Lefke'deki Türk Tarımı ölüme gidiyordu..

Demek ki Lefke'deki buhran salt 77 kişinin işsizliği üzerinde düğümlenmiyordu. Bu gerçeğin gazete sütunlarındaki değeri ise, sütunlar dolusu yazı ve büyük punt-

ı işçisine hep şu karşılık veriliyordu :

«Sizleri istihdam edecek çalışma alanı kalmadı. Bahçeciler topraklarını satmıyorlar. Maden ise satılmayan toprakların altında...»

Ve bu taktikle işçi küçük toprak sahibi olan bahçecilerin üzerine yöneltiyor.

Şimdi bu meselede başrolleri oynayan Lefke'de üç unsuru tanıyalım :

1. C.M.C. (Cyprus Mines Corporation - Kıbrıs Maden Şirketi)
2. Türk Maden İşçileri
3. Küçük toprak sahipleri, ziraatçiler...

Biz yaptığımız araştırmalarda, C.M.C.'nin sömürüsü yanında, bazı Türk toprak sahiplerinin de sömürü ve baskısını gördük. «Türk Maden İşçileri»ni ise menfaat çarkları arasında ezilen, masum ve haklı bir zümre olarak tanıdık.

Bunu delilleriyle önümüzdeki yazılarda ortaya koyacağız. Lefke'deki buhranın çözümü için konuşan birçok kişiler, «Tarımla endüstri bir arada yürümez. Lefke'de ya tarımı, ya da endüstriyi tercih etmek durumundayız...» demişlerdir. Kıbrıs faşist yönetiminin iddiası budur.

Biz bu görüşü çürüten gerçeklerle de karşılaştık..

Lefke'de tarımla endüstri bir arada yürüyebilir. Tarımcı ekmeğini toprağın üstünde, maden işçisi toprağın altından çıkaracak. Bu mümkündür, bunun yapılması da kaçınılmazdır..

Toplum sarsan bir dava olarak ortaya çıkan Lefke Sorunu'nda izlenecek stratejimizi ve varmak istediğimiz hedefleri saptamalıyız. «Lefke'de ya tarımı, ya da endüst-

LEFKE RAPORU

MEKTUPLAR

V.İ.LENİN'in, devrimden önce, devrimde ve devrimden sonra, eşine ve arkadaşlarına yazdığı en önemli mektuplardan 100 tanesini, zengin notlarla birlikte sunuyoruz. Büyük devrimciyi, 100. doğum yıldönümünde saygı ile anıyoruz.

Türkçesi : Murat Devrim

TOPLUM YAYINEVİ
P-K. 176 — ANKARA

"Parti içindeki
yanlış görüşlerin
tasfiyesi,"

mutlak eşitçilik üzerine

Mao Zedung arkadaşın «Parti içindeki Yanlış Görüşlerin Tasfiyesi» başlıklı çok önemli makalesinin «Salt askerî görüş açısı üzerine» bölümünü dergimizin 113. sayısında yayımlamıştık. Proleter devrimci saflarda her zaman mücadele edilmesi gereken yanlış eğilimleri ele alan bu makalenin diğer bölümlerini okuyucularımıza sunmaya Devam ediyoruz.

mun tahliline ve çalışmada kılavuzluğa büyük zarar vermektedir. Bunun nedeni, politik bir durumun subjektif tahlilinin ve bir çalışmanın subjektif kılavuzluğunun zorunlu olarak ya oportünizme ya da maceracılığa yolaçmasıdır. Subjektif eleştiriye, gevşek ve temelsiz gevezeliğe ve şüphecilğe gelince, Parti içinde bu gibi davranışlar çokluk ilkesiz tartışmalara yolaçar ve Parti örgütünü zayıflatır.

Parti - içi eleştiriye ilişkin olarak zikredilmesi gereken bir başka nokta, bazı yoldaşların eleştiri yaptıklarında ana sorunları bırakıp dikkatlerini küçük noktalara sınırlamalarıdır. Bu yoldaşlar, eleştirinin ana görevinin, politik ve örgütsel hataları göstermek olduğunu anlamamaktadırlar. Kişisel yetersizliklere gelince; politik ve örgütsel hatalarla ilgili değilse bunlar hakkında aşırı - eleştirici olmaya ve ilgili yoldaşları mahcup düşürmeye gerek yoktur. Üstelik, bu tür eleştiri bir geliştimiydi Parti üyelerinin, eleştirilerini tümüyle küçük hatalar üzerine yoğunlaştırmaları tehlikesi büyür. Ve herkes çekişen ve aşırı ihtiyatlı hale gelip Partinin politik görevlerini unutacaktır.

Başlıca düzeltme yöntemi, Parti üyelerini, düşüncelerini ve Parti hayatlarını politik ve bilimsel bir ruhla dolduracak bir şekilde eğitmektir. Bu amaca varmak için; (1) Parti üyelerine, politik bir durumu tahlil etmede ve sınıf güçlerini değerlendirmede subjektif bir tahlil ve değerlendirme ve yapma yerine Marsist - Leninist yöntemi uygulamayı öğretmeli; (2) mücadele taktiklerini, çalışma yöntemlerini belirlemek için, Parti üyelerinin dikkatini, sosyal ve ekonomik araştırma ve incelemelere yöneltmeli ve yoldaşlara gerçek şartların araştırması olmaksızın fantezi ve maceracılık çukuruna düşeceklerini anlamaları için yardım etmeliyiz; ve (3) Parti - içi eleştiride subjektivizme,

keyfilige ve eleştirinin bayağılaşmasına karşı tetikte olmalıyız; beyanatlar olgulara dayanmalı ve eleştiri politikada merkezlenmelidir.

Bireycilik üzerine

Kızıldordu Parti örgütünde bireycilik eğilimi kendini aşağıdaki şekillerde gösterir:

1. Misilleme: Bazı yoldaşlar Parti içinde bir asker yoldaş tarafından eleştirildikten sonra Parti dışında misilleme yapmak imkânını gözlerler ve bunun bir yolu, söz-konusu yoldaşı döğmek veya şerefini lekelemektir. «Sen beni bu toplantıda eleştirdin, o halde ben de bir dahaki toplantıda bunun karşılığını vermek için bir yol bulacağım..» Bu gibi misillemeler sınıfın ve Partinin çıkarlarının bir bütün olarak bir yana atılmasıyla, tamamen kişisel mütalâalardan doğar. Bu misillemelerin hedefi, düşman sınıf değil, kendi saflarımızdaki kişilerdir. Bu, örgütü ve onun mücadele kapasitesini zayıflatan, aşındırıcı bir unsurdur.

2. Küçük grup, zihniyeti: Bazı yoldaşlar sadece kendi küçük grup çıkarlarını düşünür ve genel çıkarı bir yana atarlar. Bu, ilk bakışta kişisel çıkar peşinde koşmaktan farklı bir şey gibi gözükürse de, en dar bireyciliğin bir örneğidir ve kuvvetli bir aşındırıcı ve merkezkaç bir etkiye sahiptir. Eskiden «küçük grup» zihniyeti Kızıl orduda yaygındı ve eleştiri sonucu bir miktar düzelme olmuşsa da hâlâ birtakım kalıntılar vardır ve bu zihniyeti yenmek için daha fazla çaba gereklidir.

3. Müstahdem, zihniyeti: Bazı yoldaşlar, üyeleri oldukları Parti ve Kızıl ordunun ikisinin de devrimin görevlerini yerine getirmek için gerekli araçlar olduğunu anlamamaktadırlar. Devrimin yapıcılarının kendileri olduğunu kavramamakta ve sorumluluklarının devrime değil, sadece kendi üstlerine olduğunu düşünmektedirler. Bu pasif, devrimin «müstahdemi», anlayışı aynı zamanda bireyciliğin bir belirtisidir. Bu, kayıtsız şartsız devrim için çalışacak aktivistlerin sayısının neden çok fazla olmadığını açıklamaktadır. Bu zihniyet ortadan kaldırılmadıkça aktivistlerin sayısı artmayacak ve devrimin ağır yükü, mücadelenin büyük ölçüde zararına olarak az sayıda kişinin omuzlarında kalacaktır.

4. Haz peşinde koşma: Kızıldorduda, bireyciliği haz peşinde koşmakta ifade bulan oldukça az sayıda kişiler de vardır. Bunlar her zaman kendi birliklerinin büyük kentlere sevkini umarlar. Oraya çalışmak için değil, eğlenmek için gitmek isterler. En az arzuladıkları şey ise hayat şartlarının zor olduğu Kızıl bölgelerde çalışmaktır.

(Devamı Gelecek Sayıda)

Mutlak eşitlikçilik bir zamanlar Kızıl orduda oldukça ciddi bir hale gelmişti. İşte birkaç örnek; Yaralı askerlere tahsisat verilmesi meselesinde hafif ve ciddi durumlar arasında ayırım yapılmasına itirazlar vardı ve herkese eşit tahsisat verilmesi talebi getirilmmişti. Subaylar ata bindiklerinde, bu onların görevlerini yerine getirmeleri için gerekli birşey olarak değil, fakat bir eşitsizlik işareti olarak görülmekteydi. Erzak dağıtımında mutlak eşitlik talep edilmekte ve özel durumlarda biraz büyük payların verilmesi itiraz konusu olmaktaydı. Pirincin taşınmasında, yaş veya fizik kondisyona bakılmaksızın herkesin aynı yükü taşıması talebi yapılmaktaydı. Askeri konak yerlerinin dağıtımında eşitlik istenmekte ve Karargah, daha fazla oda işgal ettiği için kınanmaktaydı. Yorucu ödevlerin bölüşümünde eşitlik talebedilmekte, bir sonraki kişiden biraz daha fazla iş görmekte isteksiz olunmaktaydı. Bu o kadar ileri gitti ki, iki yaralı fakat bir sedyede olduğunda ikisi de diğerine öncelik tanımayı reddettiğinden hiçbiri tedaviye götürülememekteydi. Bu örneklerden görüldüğü gibi mutlak eşitlikçilik Kızıl ordunun subay ve erleri arasında hala çok ciddi bir sorundur.

Politik meselelerde ultra - demokrasi-nin olduğu gibi, mutlak eşitlikçilik de el sanatları ve küçük köylü ekonomisinin bir ürünüdür; aralarındaki tek fark birinin maddi meselelerde, ötekinin ise politik meselelerde ortaya çıkmasıdır.

Düzeltilme yöntemi: Kapitalizmin ortadan kalkmasından önce mutlak eşitlikçiliğin, köylülerin ve küçük mülk sahiplerinin bir yanlışından ibaret olduğunu ve sosyalizmde bile, o dönemde maddi şeyler, herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre ilkesine ve çalışmamızın ihtiyaçlarını karşılama ilkesine göre dağıtılacağı için mutlak eşitlik olamayacağını göstermeliyiz. Kızıl orduda maddi şeylerin dağıtımı, subaylara ve askerlere aynı paranın ödenmesinde olduğu gibi aşağı yukarı eşit olmalıdır, çünkü mücadelenin bugünkü koşulları bunu gerektirmektedir. Fakat makul ölçülerini aşan mutlak eşitlikçiliğe karşı çıkmalıdır, çünkü mücadelenin bugünkü koşulları bunu gerektirmektedir. Tersine bu (mutlak eşitlikçilik) mücadeleyi engeller.

Subjektivizm, bir kısım Parti üyelerinde ciddi ölçüde mevcut olup, politik duru-

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Binbirdirek Mah. Klod Farer Cad. 6/6 İstanbul. Telefon: 27 39 61 * Ankara - Temsilciliği: Ahmet Say * Dizgi: Yüksel, Baskı:

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtım: Fuat Bute, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 39 49 * Anadolu Dağıtım: G.A.M.E.D.A * Yıllık Abonesi: Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.